

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กระแสร้ มลาฮากรณ์., เรียบเรียง. วรรณกรรมไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ไอเดียนส์โตร์, 2530.
- กัจจกร สุนพงษ์ศรี., เรียบเรียง. ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ส่งเสริมศิลปศึกษา, 2533.
- กิริติ บุญเจือ. ปรัชญาศิลปะ. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- เกอร์ฮาร์ด เลนส์กี. มนุษย์กับสังคม: ความรู้เบื้องต้นตามแนวสังคมวิทยาภาค. แปลโดย
ยุทธศักดิ์ เดชอนันต์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2526.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษรศาสตร์. วิวัฒนาการวรรณกรรมตะวันตก. กรุงเทพมหานคร:
คณะอักษรศาสตร์, ม.ป.ป.
- ฉันทนา ไชยชิต. วรรณคดีอเมริกันในศตวรรษที่สิบเจ็ดและสิบแปด ประวัติและการวิเคราะห์.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- เฉลิมเกียรติ ผิวขาว. จิตวิเคราะห์ของฟรอยด์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ดอกหญ้า, 2526.
- ทอมป์สัน, เจ. เอ็ม. ประวัติศาสตร์ยุโรป ค.ศ. 1494-1789. แปลโดย นันทา โชติกะพุกกะณะ
และ นีออน สนิทวงศ์ ฌ. อุษงษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2525.
- ธีระ อาชาเมธี. ปรัชญาจิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2521.
- นันทนา กปิลกาญจน์. ประวัติศาสตร์และอารยธรรมโลก. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์การพิมพ์,
2526.
- น้ำเงิน บุญเปี่ยม. ประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยกลาง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รามคำแหง,
2519.
- นันทน์ กาญจนชิวะ เป็ริญ. คำประพันธ์บางเรื่อง. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2524.

- ปรีชา ช่อปทุมมา., เรียบเรียง. มองโลกด้วยสายตากวี. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ทานตะวัน, 2535.
- พงษ์จันทร์ คล้ายสุบรรณ. วรรณคดีนานาชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
บำรุงสาสน์, 2528.
- พีคเลอร์, เลสลีย์ เอ. ความรักและความตายในนวนิยายอเมริกัน. แปลโดย ฉันทนา
ไชยธิด. กรุงเทพมหานคร: หจก. บรรณกิจเทรดดิ้ง, 2533.
- รมณี กอวัฒนา. งานประพันธ์ประเภทนวนิยายและนวนิยายอเมริกัน. กรุงเทพมหานคร:
บริษัทรุ่งศิลป์การพิมพ์, 2531.
- วรลัญจน์ บุณยสุรัตน์. "แป้นน้ำอ้อย" ป็นนา. ปีที่ 1 ฉบับที่ 1, หน้า 58.
- วิชาการ, กรม. ประวัติศาสตร์ทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ
ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ. "วรรณคดีหลักหนี" วารสารอักษรศาสตร์. ปีที่ 18 ฉบับที่ 1 มกราคม,
หน้า 31-38.
- สมบัติ จำปาเงิน และ สำเนียง มณีกาญจน์, เรียบเรียง. หลักการเขียน. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์เมติคัลมีเดีย, 2531.
- สุชา ศาสตร์. วรรณคดีเปรียบเทียบ. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- สุธิวศ์ พงศ์ไพบูลย์. วรรณคดีวิเคราะห์. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- สุวพงศ์ จันผิงเพชร. "สาระ วรรณกรรม สามเษกหญิงคนแรกของไทย". มติชน (13
สิงหาคม 2536): พิเศษ 1.
- อัสนีย์ ชูอรุณ และ เฉลิมศรี ชูอรุณ. แบบอย่างศิลปะตะวันตก. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
โอเดียนสโตร์, 2528.
- เอี่ยม ฉายางาม. ประวัติศาสตร์อังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2521.
- อำภา อดตระกูล. "ลักษณะโศรกเศร้าในบทละครเรื่องการมาเยือนของหญิงชราของฟรีดริช คีร์
เรนมัตต์" วารสารอักษรศาสตร์. ปีที่ 11 ฉบับที่ 1 มกราคม 2522, หน้า
43-53.

ภาษาอังกฤษ

- Abrams, M. H., 4th ed. A Glossary of Literature Terms. New York: Holt, Rinehart and Winston, 1990.
- Appley, J. A. Coleridge's Philosophy of Literature. Cambridge: Howard University Press, 1965.
- Beckson, Karls and Arthur Ganz. A Reader's Guide to Literary Terms. London: Thames and Hudson, 1961.
- Blair, Walter., Theodore Hornberger and Randall Stewart., ed. The Literature of the United States. Chicago: Scott Foreman and Company, 1946.
- Bleiler, E. F., ed. Three Gothic Novels. New York: Dover Publishing Company, 1985.
- Brewer, Derek. English Gothic Literature. London: The Macmillan Press, 1983.
- Briggs, Wallace Alvin., comp. Great Poems of the English Languages. New York: Tudoe Pub., Co., 1941.
- Bronte, Emily. Wuthering Heights. New York: The New American Library, 1959.
- Brown, Charles Brockden. Wieland and Memoirs of Carwin the Biloquist. New York: Penquin Book, 1991.
- Carlson, Eric W., ed. The Recognition of Edgar Allen Poe. Michigan: The University of Michigan Press, 1966.
- Chandler, Marilyn R. Dwelling in the Text: Houses in American Fiction. Berkely: University of California Press, 1991.
- Child, Licoln., ed. Dark Company. New York: St. Martin's Press, 1984.
- Cohen, Deniel. Horror in the Movies. New York: An Archway Paperback, 1984.
- Davidson, Marshall B., ed. The American Heritage History of Notable American Houses. New York: American Heritage Publishing, 1971.

- Duffy, Charles and Hery Pettit. A Dictionary of Literary Terms.
New York: Brown Book, 1951.
- Dyson, A.E., ed. The Gothick Novel. Houndmills: Macmillan
Education Ltd., 1991.
- Elton, Oliver. A Survey of English Literature and Society.
London: Edward Arnold Ltd., 1961.
- Encyclopaedia Britannica. Volume VII. Chicago: Encyclopaedia
Britannica, 1978.
- Encyclopaedia Britannica. Volume IV. Chicago: Encyclopaedia
Britannica, 1978.
- Evens, Ifor., 3th ed. A Short History of English Literature. London:
Penquin Book, 1970.
- Hamlet. Nebraska: Cliff's Notes, 1959.
- Harvey, Paul., 3th ed and comp. The Oxford Companion to English
Literature. London: The Clarendon Press, 1946.
- Hawthorne, Nathaniel. The House of the Seven Gables. New York:
Harper & Row, Publisher, 1965.
- High, Peter B. An Outline of American Literature. London and
New York: Longman, 1986.
- Gove, Philip Badcock., ed. Websters' Thrid New International
Dictionary. Massachusetts: Merriam Webster, 1991.
- Grigson, Geoffrey., 2nd ed. Modern World Literature. New York:
Howthron Book, 1971.
- Karl, R. Federick. The Development of the English Novel in the
18th Century. London: Thames and Hudson, 1974.
- Levin, David and Howard E. Hugo., ed.,. Varieties of English and
American Prose. New York: Englewood Cliffe, 1962.
- Levin, Henry. The Power of Blackness. New York: Alfred A.
Knope, 1984.

- Levine, Robert S. "Conspiracy and Romance: Studies in Brockden Brown, Copper, Hawthorne and Malville" American Literature. Volume 64 Number 2 June 1992, p. 369-370
- Lewis, Matthew. The Monk. Oxford: Oxford University Press, 1973.
- Lovecraft, Howard Philips. Supernatural Horror in Literature. New York: Dover Publication, 1973.
- Mabboth, Thomas Ollive., ed. Poe Eassays and Reviews. New York: The Library of America, 1984.
- Martindale, Andrew. Gothic Art. London: Thames and Hudson, 1975.
- Micheal, George Mc., 3th ed. Anthology of American Literature. New York: Macmillan Publishing Company, 1985.
- Osborne, Harold., ed. The Oxford Companion To Art. Oxford: The Clarendon Press, 1970.
- Prosser, Eleanor. Hamlet and Revenge. London: Oxford University Press, 1967.
- Punter, David. The Literature of Terror. London: Longman, 1980.
- Radcliffe, Ann. The Mysteries of Udolpho. 2 Vols. London: J.M. Dent & Sons Lts., 1931.
- Ripley, George. "The Gothic, The Supernatural, The Imagination" Critical Essays on Hawthorne's The Scalet Letter. Boston: G.K Hall & Co., 1988.
- Rood, Karen. L., ed. American Literature Almanac from 1608 to the Present. New York: Bruccoli Clark Layman, 1988.
- Saintsbury, George. A Short History of English Literature. New York: St Martin's Press, 1966.
- Sage, Victor., ed. The Gothick Novel. Houndmills: Macmillan Education, 1990.
- Silverman, Kenneth. "Edgar A. Poe: Mournful and Never-ending Remember." American Literature. Volume 64 Number 2 June 1992, p. 373-

- Spiller, Robert E., Willard Thorp, Thomas H. Johnson, Henry Seidal Canby and Richard M. Ludwig., 3th ed. Literature History of the United States. New York: The Macmillan Company, 1966.
- Swann, Charles. "Nathaniel Hawthorne: Tradition and Revolution" American Literature. Volume 64 Number 2 June 1992, p. 372-373
- Thwaite, Antony. Six Centuries Of Verse. Trowbridge: Redwood Burn, 1990.
- Todd, Janet. Sensibility. London and New York: Methuen, 1986.
- Trilling, Diana., ed. Speaking of Literature and Society. New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1980.
- _____. ed. The Work of Lionel Trilling. New York and London: Harcourt Brace Jovanovich, 1980.
- Trilling, Lionel. The Experience of Literature. New York: Holt, Rinehart and Winston, 1967.
- University of Hawaii. Sonnet. Lincoln: Cliff's Notes, 1965.
- Wagner, Geoffery. The Novel and the Cinema. London: The Tantivy Press, 1975.
- Wellek, Rene and Austin Warren., 3th ed. Theory of Literature. London: Penquin University Books, 1973.
- Welt, Ian., ed. The Victorian Novel. London: Oxford University Press, 1971.
- Wilt, Judith. Ghost of the Gothic. Princeton: Princeton University Press, 1980.

ภาษาเยอรมัน

Best, Otto F. Handbuch Literischer Fachbegriffe. Gab H., Frankfurt am
Main: Fischer Taschenbuch Verlag, 1972.

Meyers Kleines Lexikon Literatur. Mannheim: Bibliographisches, 1986.

Zimmermann, Hans Dieter. Schema-Literatur. Stuttgart: Verlag W.
Kohhammer, 1979.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

เรื่องย่อของวรรณกรรมกอธอังกฤษและอเมริกันในยุคเริ่มแรก

The Castle of Otranto

วอลโพลสร้างเรื่อง The Castle of Otranto โดยใช้ฉากสมัยกลางในช่วงเวลาเดียวกันกับการเกิดสงครามศาสนา หรือสงครามครูเสดซึ่งเป็นสงครามระหว่างผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์กับผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ตัวละครเอกที่ชั่วร้าย คือ แมนเฟรด (Manfred) เป็นผู้ครอบครองปราสาทออตเรนโต (Otranto) อย่างไม่ชอบธรรม และเพื่อทำให้ทุกอย่างถูกต้อง เขาจึงบังคับให้ตัวละครเอกฝ่ายหญิงคืออิซาเบลลา (Isabella) ซึ่งเป็นทายาทของผู้สืบทอดปราสาทออตเรนโตที่แท้จริง แต่งงานกับคอนราด (Conrad) ซึ่งเป็นลูกชายของเขา แต่ปรากฏว่าในวันแต่งงานคอนราดเสียชีวิตด้วยเหตุการณ์ประหลาดอย่างกะทันหัน แมนเฟรดจึงคิดจะแต่งงานกับอิซาเบลลาเสียเอง อิซาเบลลาจึงหนีออกมาจากปราสาทออตเรนโตโดยได้รับความช่วยเหลือจากตัวละครเอกฝ่ายชาย คือ เทโอดอร์ (Theodore) ซึ่งเป็นหนุ่มชวานาน่าเซอมาอิงโบสถ์เซ็นต์นิโคลัส (St. Nicholas Church) ของพระเจ้าวัดที่ชื่อคุณพ่อเจอโรเม (Father Jerome)

แมนเฟรดพยายามจะครอบครองตัวอิซาเบลลาให้ได้ เขาค้นหาตัวเธอ และขอห้ำหั่นกับภรรยาของตน คือ ฮิปโปลิตา (Hippolita) ฮิปโปลิตาอ้างเชื่อมั่นว่าภรรยาที่แมนเฟรดกระทำเช่นนั้นเพราะต้องการหาผู้สืบทอด ตรงกันข้ามกับมาทิลดา (Matilda) ซึ่งเป็นลูกสาวของแมนเฟรด เธอรู้สึกตกใจและกลัวในพฤติกรรมของพ่อ และเมื่อมาทิลดาทราบข่าวว่าผู้ที่ช่วยอิซาเบลลาเป็นหนุ่มชวานาน่าจึงเกิดความสนใจชวานาน่าผู้นี้เป็นพิเศษ ภายหลังเธอได้พบกับเทโอดอร์ และได้เห็นลักษณะเด่นบางอย่างจากตัวของเขา กล่าวคือเทโอดอร์มีวิธีการใช้คำพูดเหมือนกับคนที่เกิดจากผู้มีตระกูล เธอรู้สึกชื่นชอบเทโอดอร์มาก

เมื่อคุณพ่อเจอโรเมทราบเรื่องราวทั้งหมดจึงมาที่ปราสาทออตเรนโต เพื่อจะมาช่วยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น คุณพ่อเจอโรเมบอกกับแมนเฟรดว่าอิซาเบลลาอยู่ในการปกครองของเขา แมนเฟรดอ้างความเป็นผู้ปกครองของอิซาเบลลาบังคับให้คุณพ่อเจอโรเมคืนอิซาเบลลาให้เขา แต่

คุณพ่อเจอโรมไม่ยอม แมนเฟรดกล่าวโทษว่าเป็นเพราะเทโอดอร์ทำให้อิซาเบลลาหนีไปได้ แมนเฟรดจึงสั่งให้คนจับเทโอดอร์มาสอบสวน ระหว่างการสอบสวนมาทิลดาและสาวใช้คือไบแอนกา (Bianca) เดินผ่านมาพอดี มาทิลดาสังเกตเห็นอย่างหนึ่งว่าหน้าตาของเทโอดอร์มีส่วนคล้ายกับหน้าตาของคนในภาพ คือ อัลฟอนโซ (Alfonso) ซึ่งเป็นเจ้าของปราสาทคนก่อนมาก หลังจากที่แมนเฟรดสอบสวนเทโอดอร์ เขาก็สั่งลงโทษเทโอดอร์โดยให้คนนำเทโอดอร์ไปทาลายคาทั้ง 2 ข้างก่อนตัดศีรษะประหารชีวิต มาทิลดาซึ่งอยู่ด้วยในขณะนั้นตกใจถึงกับเป็นลม ก่อนที่เทโอดอร์จะถูกประหารชีวิต เขาขอสารภาพบาปเป็นครั้งสุดท้ายก่อนตาย แมนเฟรดอนุญาตให้เจอโรมเป็นพระรับคำสารภาพบาปของเทโอดอร์ ขณะที่เทโอดอร์คุกเข่าสารภาพผิด เจอโรมได้เห็นไหล่ของเทโอดอร์สลักคำว่า ("Gracious heaven") ทำให้เจอโรมรู้ว่าเทโอดอร์เป็นลูกชายของตนที่พรากกันมานานจึงขอนำตัวเทโอดอร์กลับไปโบสถ์ แมนเฟรดถือโอกาสนี้กักตัวเทโอดอร์เอาไว้ โดยให้เจอโรมนำตัวอิซาเบลลามาแลกเปลี่ยนกับที่โอดอร์ในภายหลัง

ช่วงเวลาเดียวกันนั้นเองที่ เฟเดอริก มาร์ควิส ออฟ วินเซนซา (Frederic Marquis of Vincenza) ซึ่งเป็นพ่อของอิซาเบลลาเดินทางมายังปราสาทออกเรนโตเพื่อทวงปราสาทออกเรนโตคืนเพราะเขาเป็นผู้ปกครองปราสาทแห่งนี้ต่อจากอัลฟอนโซ แต่ตระกูลของแมนเฟรดเข้ามาครอบครองเสียก่อน เมื่ออยู่ช่วงเวลาดังกล่าวภรรยาของวินเซนซาเสียชีวิตพอดี เขาจึงไม่คิดจะแย่งชิงปราสาทคืนมา เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงที่ลูกสาวของเขา คือ อิซาเบลลา ยังเป็นเด็ก เขาเสียใจในการจากไปของภรรยามากจึงหนีไปเข้าร่วมสงครามศาสนาเพื่อรับใช้พระเจ้า การเข้าร่วมสงครามทำให้เขาถูกจองจำและมีข่าวแจ้งมาว่าเขาตายในสงครามศักดิ์สิทธิ์นี้ แมนเฟรดจึงถือโอกาสที่อิซาเบลลาไม่มีพ่อเป็นคนดูแล คิดสินบนยามรักษาการของอิซาเบลลานำตัวเธอมาเป็นเจ้าสาวของคอนราดเพื่อจะเชื่อมความสัมพันธ์ของ 2 บ้านคือปราสาทออกเรนโตกับ วินเซนซาเข้าสืบทอดกัน เมื่อคอนราดเสียชีวิต แมนเฟรดจึงคิดจะครอบครองอิซาเบลลาเสียเอง วินเซนซามาถึงปราสาทออกเรนโตโดยแฝงตัวในหมู่อัศวิน เมื่อวินเซนซามาถึงปราสาทออกเรนโต เขาได้ทำความเคารพหมวกของอัลฟอนโซทันที

ช่วงที่ปราสาทออกเรนโตกำลังวุ่นวายอยู่นี้ มาทิลดาถือโอกาสเข้าไปช่วยเทโอดอร์ในคุก และให้เทโอดอร์แต่งกายเป็นลูกน้องของแมนเฟรดหนีไป เทโอดอร์ตอบแทนเธอโดยให้คำสัญญากับเธอว่าเขาจะเป็นอัศวินของเธอตลอดไป เทโอดอร์หนีมาที่โบสถ์แต่ไม่พบกับคุณพ่อเจอโรม เขาพบอิซาเบลลากำลังต้องการที่พึ่งจึงอาสาจะช่วยเหลือเธอโดยบอกให้เธอซ่อนตัวไว้ก่อน ในช่วงเวลาดังกล่าวอัศวินผู้หนึ่งมาถามหาอิซาเบลลาที่โบสถ์ และเกิดความเข้าใจผิดว่าเทโอดอร์เป็นคนของแมนเฟรด ทั้งคู่จึงทำการต่อสู้กัน ผลปรากฏว่าเทโอดอร์เป็นฝ่ายชนะ อิซาเบลลาจึงออกมาจากที่ซ่อนและพบว่าคู่ต่อสู้ของเทโอดอร์เป็นพ่อของเธอ เขามีอาการบาดเจ็บสาหัส เทโอดอร์และอิซาเบลลาจึงพาวินเซนซาไปยังปราสาทออกเรนโต

แมนเฟรดคิดแผนการใหม่โดยจะให้มาทิลดาแต่งงานกับวินเซนซ่า มาทิลดาไม่ยอมเพราะเธอรักเทโอดอร์ซึ่งเธอเองก็ทราบว่าอิช่าเบลลากรักเทโอดอร์เช่นกัน การมีโชคชะตาของแมนเฟรดโดยที่จะแต่งงานกับอิช่าเบลลาให้ได้ทำให้เกิดกลางร้ายในปราสาท คือ รูปปั้นของอัลฟอนโซมีเลือดไหลมาทางจุก 3 หยด คุณพ่อเจอโรเมตีความว่าตระกูลทั้ง 2 ตระกูลไม่สามารถจะเป็นทองแผ่นเดียวกันได้ สำหรับวินเซนซาก็ได้พบกับเหตุการณ์ลึกลับเหนือธรรมชาติเหมือนกัน ในคืนหนึ่งขณะที่วินเซนซ่าผ่านห้องของฮิปโปลิตา เขามองเข้าไปในห้องของฮิปโปลิตา และพบกับภาพประหลาด มีคนผมยาวหันหลังให้เหมือนกำลังอธิษฐานบางอย่างต่อพระเจ้า เสื้อผ้าที่เขาสวมใส่เป็นเสื้อผ้าแบบนักบวช สีกครู่เขาค่อย ๆ หันหน้ามา หน้าตาของเขาเป็นโครงกระดูก เขาเป็นภูติผีมาจากป่าจอปปา (Joppa) เขาหันมาพูดคุยกับวินเซนซ่าให้ลิ้มมาทิลดาแล้วก็หายตัวไป วินเซนซ่าตกใจกลัวจนทำอะไรไม่ถูก

แมนเฟรดส่งสายลับไปสืบความที่โบสถ์ สายลับกลับมารายงานว่าคุณพ่อเจอโรเมบังคับให้เทโอดอร์ไปเคารพหลุมศพของอัลฟอนโซ คนในโบสถ์บอกเขามาอีกทอดหนึ่งว่า นอกจากจะมีเทโอดอร์ไปเคารพหลุมศพของอัลฟอนโซ ยังมีผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งไม่ทราบว่าใครไปเคารพหลุมศพของอัลฟอนโซด้วยกัน แมนเฟรดคิดว่าเป็นอิช่าเบลลา เขาจึงรีบไปที่โบสถ์ทันที ด้วยความบังคาลโทสะ เขาจึงใช้ดาบแทงผู้หญิงคนนั้นทันที และปรากฏว่าคนที่เขาแทงเป็นมาทิลดาซึ่งเป็นลูกสาวของเขาเอง ก่อนที่มาทิลดากำลังจะสิ้นใจ เธอได้ขอร้องไม่ให้เทโอดอร์ทำร้ายพ่อของเธอ เทโอดอร์ขอแต่งงานกับมาทิลดาก่อนที่เธอจะตาย

เรื่องจบลงโดยวิญญาณของอัลฟอนโซปรากฏตัวเพื่อบอกว่า เทโอดอร์เป็นทาสากที่ จะต้องรับช่วงปราสาทออเดเรนโตเป็นคนต่อไป หลังจากกล่าวเสร็จ นักบุญนิโคลัสก็มารับวิญญาณของอัลฟอนโซ แมนเฟรดต้องยอมยกปราสาทให้เทโอดอร์และพาภรรยาไปอยู่ที่สำนักนางชี วินเซนซ่ายกอิช่าเบลลาให้เทโอดอร์ ทั้งคู่ครอบครองปราสาทออเดเรนโตอย่างถูกต้อง

The Mysteries of Udolpho I and II

แรดคลิฟท์สร้างวรรณกรรมเรื่อง The Mysteries of Udolpho I and II โดยใช้ฉากในปีคริสต์ศักราชที่ 1548 ตัวละครเอกฝ่ายหญิงคือ เอมมีลี (Emily) ทำหน้าที่ดำเนินเรื่องและเล่าเรื่อง (Narrator) ไปพร้อมๆ กัน เอมมีลีอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ ลา วาเล็ซ กับพ่อและแม่ของเธอคือเมอสิเออร์และมาดามออบเรต์ (Monsieur, Madame Aubert) ครอบครัวของเอมมีลีมีบ้านพักหลังเล็ก ๆ ใกล้กับคฤหาสน์ บ้านพักแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งที่เอมมีลีชอบมานั่งเล่นดนตรีและวาดภาพที่นี่ ช่วงเวลาที่เอมมีลีมาพักที่นั่น เธอมักจะได้ยินเสียงดนตรีลึกลับและวันหนึ่ง

ก็มีชายลึกลับขโมยภาพของเธอไป เอมมีลีไม่มีโอกาสติดตามเรื่องนี้เพราะแม่ของเธอป่วยและเสียชีวิตในเวลาต่อมา หลังจากแม่เสียชีวิต พ่อเริ่มมีอาการไม่สบาย หมอแนะนำให้พ่อเดินทางไปพักผ่อนโดยใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ส่วนบ้านของพวกเขาให้แม่บ้านที่ชื่อเทเรซา (Theresa) เป็นผู้ดูแล ระหว่างการเดินทางโอบแบร์ต และ เอมมีลี ได้รู้จักกับนายทหารหนุ่มที่ชื่อ วาลองกูร์ต (Valancourt) เอมมีลีและวาลองกูร์ตเริ่มเรียนรู้กันและกันในการเดินทางครั้งนี้ ระหว่างการเดินทาง โอบแบร์ตมีอาการป่วยมากขึ้น และสิ้นใจลงในเวลาต่อมา ระหว่างนั้นวาลองกูร์ตได้ช่วยเหลือเอมมีลีทุกอย่างเท่าที่เขาจะทำได้ ทั้งคู่จึงเกิดความประทับใจซึ่งกันและกัน ก่อนที่โอบแบร์ตจะสิ้นชีวิตได้กล่าวถึงเอกสารปริศนา และสั่งให้เอมมีลีไปค้นและเผาทั้งเสีย หลังจากพ่อเสียชีวิต เอมมีลีต้องอยู่ในการปกครองของอาผู้หญิงที่ชื่อเชอรอน (Cheron) เชอรอนไม่ได้รักใคร่และเอาใจใส่เอมมีลีเท่าใดนัก ภายหลังเชอรอนแต่งงานกับมนโตนี (Montoni) ทำให้เอมมีลีต้องเดินทางไปตามที่ต่างๆ ในฐานะเป็นคนภายใต้การปกครองของเชอรอน ขณะที่อยู่อิตาลีเพื่อนของมนโตนีคือ เคาน์ โมราโน (Count Morano) เกิดความหึงหวงในตัวของเอมมีลี มนโตนีจำเป็นต้องชกเอมมีลีให้เคาน์ โมราโนเพราะตัวเขาติดการพนัน และเป็นหนี้เคาน์โมราโนเป็นเงินจำนวนหนึ่ง มนโตนีจึงบังคับให้เอมมีลีแต่งงานกับเคาน์ โมราโน ในช่วงเวลาเตรียมการแต่งงานเพื่อนของมนโตนีชื่อออร์สิโน (Orsino) ได้ก่อคดีฆาตกรรมนายเทศมนตรีผู้หนึ่ง เขาจึงหนีมาหามนโตนี มนโตนีจึงพาครอบครัวและเพื่อนของเขาไปที่ปราสาทอูโตลโฟร์ ซึ่งอยู่บริเวณชายแดนของอิตาลีโดยไม่บอกให้เคาน์ โมราโนทราบ

ปราสาทอูโตลโฟร์เป็นของเลาเรตินี (Laurentini) ซึ่งเคยมีความสัมพันธ์กับมนโตนี แต่ต่อมาเธอได้หายตัวไปอย่างลึกลับ มนโตนีจึงได้ครอบครองปราสาทอูโตลโฟร์ เอมมีลีมาอยู่ปราสาทแห่งนี้โดยมีคนสนิทคือเด็กรับใช้ที่ชื่อแอนเน็ท (Annette) แอนเน็ทเล่าเรื่องกฤตฟีในปราสาทแห่งนี้ให้กับเอมมีลีฟังและยืนยันว่ามีคนเคยเห็นกฤตฟีในที่แห่งนี้ และทั้งคู่ก็ได้พบกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติเหล่านั้นจริง ๆ ภายหลังที่เชอรอนใช้ชีวิตร่วมกับมนโตนี เธอได้ทราบเบื้องหลังของมนโตนีว่าเขาเป็นคนชั่วร้ายมาก เขาแต่งงานกับเธอเพราะหวังที่จะครอบครองในทรัพย์สินสมบัติของเธอ เมื่อเชอรอนไปอยู่ที่ปราสาทอูโตลโฟร์ มนโตนีจึงได้บีบบังคับและขังเธอ เพื่อให้เธอยอมลงนามชกสมบัติให้เขา เชอรอนถูกทรมาณจนตาย หลังจากเชอรอนตายแล้ว มนโตนีก็บีบบังคับให้เอมมีลีลงนามชกสมบัติของอาให้กับเขา เอมมีลียอมลงนามให้โดยมีข้อแลกเปลี่ยนกันว่าเธอสามารถจะกลับบ้านที่ฝรั่งเศสได้ แต่ในที่สุดมนโตนีก็กักหลังเธอ

ในช่วงที่เอมมีลีหนีออกจากอิตาลีพร้อมกับครอบครัวของเชอรอน ทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างเธอกับวาลองกูร์ต เนื่องมาจากวาลองกูร์ตชวนเธอหนีไปกับเขาและเขาเล่าถึงเบื้องหลังของมนโตนีให้เธอฟัง แต่เธอกลับไม่เชื่อ และไม่ยอมหนีไปกับวาลองกูร์ต เมื่อเธอมาอยู่ที่ปราสาทอูโตลโฟร์ทำให้เธอคิดถึงคำพูดของวาลองกูร์ต และรู้สึกว้าวาลองกูร์ตพูดความจริงเพราะ

มนโตนีเป็นคนบ้าอำนาจ เขาชอบความรุนแรงและชอบทำสงคราม ปล้นสะดมภ์และฆ่าชิงทรัพย์ผู้อื่น มนโตนีเป็นหัวหน้าโจรกลุ่มใหญ่ที่ใช้ปราสาทอูโดลโฟร์เป็นกองบัญชาการ

ภายหลังเอมมีลีหนีออกมาจากปราสาทอูโดลโฟร์ จากความช่วยเหลือของเด็กกำพร้าใช้ในปราสาทที่ชื่อลูโดวิโค (Ludovico) และ ดู ปงต์ (Du Pont) ซึ่งเป็นนักโทษที่มนโตนีจับตัวมา และ ดู ปงต์เป็นคนเดียวกันกับชายลึกลับที่แอบชอบในตัวเอมมีลี และลักลอบเข้าบ้านพักดูคูร้อนของเอมมีลีที่ฝรั่งเศส ดู ปงต์เป็นคนที่สร้างเสียงลึกลับในปราสาทอูโดลโฟร์เพื่อทำให้มนโตนีกลัวบาปที่เขาได้กระทำลงไป

หลังจากหนีออกมาจากปราสาทอูโดลโฟร์ เอมมีลีก็ได้รับความช่วยเหลือจากเคาท์ เดอ วิลฟอร์ด (Count de Villefort) ซึ่งรู้จักกับ ดู ปงต์ ท่านเคาท์ เดอ วิลฟอร์ดอาศัยอยู่ในซาโตร์ เลอ บลองก์ เขามีลูกชายคนหนึ่งคือองรี (Henri) และลูกสาวอีกคนหนึ่งคือ บลองซ์ (Blanche) ซึ่งรักใคร่ชอบพอกับลูกชายของ บารง เดอ แซงต์ ฟีวซ์ (Baron de Saint Foix) ที่ชื่อเชอวาลิเยร์ เดอ แซงต์ ฟีวซ์ (Chevalier de Saint Foix) เอมมีลีได้รับการปฏิบัติอย่างดีในปราสาทแห่งนี้ ท่านเคาท์รักเธอเหมือนลูกสาว ทั้งเธอและบลองซ์สนิทสนมกันเป็นอย่างดี เอมมีลีรู้สึกผูกพันกับท่านเคาท์มาก ภายหลังที่เธอกลับไปอยู่ที่ ลา วาเล็ซ เธอก็ยังคงไปเยี่ยมท่านเคาท์อยู่เสมอ เอมมีลีเดินทางไปมาระหว่าง ลา วาเล็ซของเธอกับปราสาทของท่านเคาท์เสมอๆ ปราสาท เลอ บลองก์แห่งนี้มีเรื่องเล่าว่าเป็นปราสาทผีสิง คนที่ใช้ในบ้านเห็นกับตาตัวเองมาแล้วหลายคน รวมทั้งเอมมีลีและแอนเน็ทด้วย ครั้งหลังสุดลูโดวิโคได้อาสาปราบผีในห้องผีสิงและได้หายตัวไปอย่างลึกลับ ในที่สุดความจริงก็ถูกเปิดเผยออกมาว่าเรื่องภูติผีเป็นการสร้างฉากของพวกโจรป่ากลุ่มหนึ่งที่ลอบทำร้ายคนเดินทางเพื่อชิงเอาทรัพย์สิน โดยโจรกลุ่มนี้จะแกล้งทำเป็นภูติผีหลอกหลอนตามปราสาท พวกของบารอนไปพบกับโจรป่ากลุ่มนี้ ในขณะที่เดินทางไปเยี่ยมเอมมีลีที่ ลา วาเล็ซ แต่เกิดหลงทาง จึงตกอยู่ในวงล้อมของพวกโจรป่ากลุ่มนี้ พวกเขาได้พบกับลูโดวิโคและทราบความจริงว่าพวกโจรจับตัวมาจากปราสาทแล้วบังคับให้ร่วมมือทำการปล้นสะดมภ์ ลูโดวิโคจึงฉวยโอกาสนี้ ร่วมมือกับบารง เดอ แซงต์ ฟีวซ์ และลูกชายหนีออกมาจากห้องโจรได้สำเร็จ

ท่านเคาท์ได้เล่าให้เอมมีลีฟังว่าปราสาทอูโดลโฟร์ถูกทางการปราบปราม ตัวมนโตนีมีกำลังป้องกันอย่างเข้มแข็ง เจ้าหน้าที่ของทางการจึงใช้วิธีการข่มขู่โจมตี ทันทันที่เจ้าหน้าที่วางแผนการอย่างรอบคอบก็สั่งให้ปฏิบัติการโดยทันที และมีข่าวแจ้งออกมาว่าพรรคพวกของมนโตนีถูกจับได้ ส่วนมนโตนีถูกฆ่าตายในการต่อสู้ ด้วยความหวังโหยในตัวเอมมีลีเป็นพิเศษ ท่านเคาท์ได้เล่าเรื่องของวาลองกูร์ดให้เอมมีลีฟังด้วยว่าวาลองกูร์ดเคยใช้ชีวิตอย่างเหลวไหล และเคยคิดคุกมาก่อนที่ปารีส ท่านเคาท์เล่าเรื่องของวาลองกูร์ดให้เอมมีลีฟังเพราะท่านเกรงว่าเอมมีลีจะถูกวาลองกูร์ดปลอกลอกทรัพย์สิน เอมมีลีได้พบกับวาลองกูร์ดในวันหนึ่ง และถามความจริงในเรื่องนี้

วาลองกูร์ต์เลี้ยงที่จะตอบคำถาม แต่กล่าวว่าเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ความเป็นจริงทั้งหมด ภาย
 หลังเอมมีลีได้พบกับแมซีแอกเนส (Agnes) ซึ่งก็คือเลาเรนตินที่หนีออกมาจากปราสาทอูโดลโฟร์
 มาบวชเป็นนางชี แอกเนสมีสภาพร่างกายที่ป่วยหนักใกล้ตาย ก่อนตายเธอให้คนไปตามเมอสิเออร์
 บอนนัค (Monsieur Bonnac) ที่ติดคุกในปารีสมาหา และสั่งให้คนไปตามเอมมีลีมาด้วย การ
 พบกันระหว่างเอมมีลีกับแอกเนสในครั้งนี้ทำให้ชาติกำเนิดที่แท้จริงของเอมมีลีถูกเปิดเผยออกมา

เลาเรนตินเป็นลูกสาวคนโตของเจ้าของปราสาทอูโดลโฟร์คนเดิม เธอมีนิสัยเอา
 แต่ใจตัวเอง เธอรักใคร่ชอบพอกับ มาร์กกีส์ เดอ วิลเลอร์ว (Marquis de Villeroy) ทั้ง
 คู่รักกันและคิดจะแต่งงานกัน โดยตั้งใจว่าจะใช้ชีวิตร่วมกันที่ปราสาทอูโดลโฟร์ เผอิญว่ามาร์กกีส์
 เดอ วิลเลอร์วไปราชการที่ฝรั่งเศสและไม่กลับมาหาเธออีกเลย ในช่วงเวลานี้เองที่มนโตนีได้
 เข้าไปรู้จักกับเลาเรนติน แต่เธอก็ไม่มีท่าทีว่าจะตกลงใจกับมนโตนี หลายเดือนผ่านไปเธอก็ยังไม่
 ทราบข่าวของมาร์กกีส์ เธอจึงตัวเองอยู่ในห้องตามลำพัง ภายหลังเธอได้ข่าวว่ามาร์กกีส์แต่งงาน
 กับหญิงคนหนึ่งที่ฝรั่งเศส เธอแค้นมากและตามมาพิสูจน์ด้วยตัวตัวเอง และได้พบกับความจริงว่า
 มาร์กกีส์แต่งงานหลายเดือนมาแล้ว เหตุผลของการแต่งงานในครั้งนี้ก็เพราะญาติของมาร์กกีส์ไม่ยอม
 ให้แต่งงานกับเลาเรนติน มาร์กกีส์เองเมื่อแต่งงานกับภรรยาของเขาคือมาร์ชีโอเนส เดอ วิลเลอร์ว
 (Marchioness de Villeroy) เขาก็รักภรรยาของเขามากเพราะมาร์ชีโอเนสเป็นคนที่มี
 เหตุผล ซึ่งต่างกับเลาเรนตินเพราะเธอเป็นคนเจ้าอารมณ์ เลาเรนตินคิดแผนการที่จะใช้มนโตนี
 เป็นเครื่องมือในการแก้แค้นมาร์กกีส์ จึงยอมแต่งงานกับมนโตนี ปรากฏว่าเมื่อมนโตนีทราบความ
 จริงว่าเธอรักกับคนอื่น มนโตนีกลับแก้แค้นภรรยาคนแทนและไม่ยอมช่วยเหลือให้แผนการของเธอ
 สำเร็จ เลาเรนตินจึงใช้ชีวิตการไร้ความภรรยาของมาร์กกีส์ว่ามีชีวิต จนทำให้มาร์กกีส์ลงมือฆ่าภรรยา
 ตนเองด้วยยาพิษ แต่ก่อนตายภรรยาของเขาได้ยืนยันความบริสุทธิ์ของตนทำให้มาร์กกีส์เสียใจและ
 ตัดเลาเรนตินออกจากชีวิตโดยสิ้นเชิง ภายหลังมาร์กกีส์ตายอย่างโดดเดี่ยว เอมมีลีทราบความจริง
 ว่าเอกสารซึ่งรวมทั้งรูปภาพที่พ่อสั่งให้เผาทิ้ง เป็นหลักฐานที่ยืนยันว่าเธอเป็นลูกสาวของมาร์กกีส์กับ
 มาร์ชีโอเนส ซึ่งมาร์ชีโอเนสเป็นพี่สาวของพ่อของเอมมีลีเอง

ส่วนเรื่องของวาลองกูร์ต์ถูกเปิดเผยออกมาโดยเมอสิเออร์บอนนัค ที่ฟังออกมาจากคูก
 เล่าความจริงให้ฟังว่า วาลองกูร์ต์ได้ช่วยเหลือเขาในช่วงเขาเกิดความเดือดร้อนเรื่องเงินโดย
 วาลองกูร์ต์เล่นการพนันเพื่อจะเอาเงินมาช่วยเหลือเขา แต่เขาหมดเนื้อหมดตัวและติดคุกอยู่ที่
 ปารีส ตอนนี่วาลองกูร์ต์ได้รับอิสรภาพแล้ว เรื่องจบลงด้วยการแต่งงานระหว่างเอมมีลีกับ
 วาลองกูร์ต์ และบลองซ์กับเซอวาลิเยร์ เดอ แซงต์ ฟัวร์ หลังจากแอกเนสเสียชีวิต ปราสาท
 อูโดลโฟร์ตกเป็นของภรรยาของเมอสิเออร์บอนนัคเพราะเธอเป็นญาติที่ใกล้ที่สุดกับพ่อของเลาเรนติน
 นั่นเอง

The Monk

ในวรรณกรรมเรื่อง The Monk เป็นเรื่องของพระที่กระทำความผิดเพราะ การถูก ยั่วยวนทางเพศ และ ความปรารถนาอันชั่วร้ายในใจของเขา ตัวละครเอกผู้ร้าย คือ อัมโบรซีโอ (Ambrosio) เขาเป็นเด็กที่ถูกทิ้งเอาไว้หน้าโบสถ์ตั้งแต่วัยทารก เจ้าคณะของโบสถ์คาปูชิน (Capuchins) เป็นคนเลี้ยงดูและให้การศึกษาแก่เขา อัมโบรซีโอเป็นคนเฉลียวฉลาด เขา เรียนรู้และสืบทอดตำแหน่งพระเจ้าวัดเมื่อเขามีอายุเพียง 30 กว่าปี และกลายเป็นพระที่มี ชื่อเสียงที่สุดในขณะนั้น

อัมโบรซีโอเป็นพระที่เคร่งครัดกับกฎเกณฑ์ ครั้งหนึ่งเขาได้ตัดลินความผิดของเอ็กเนส (Agnes) ซึ่งเป็นนางชีที่มีความสัมพันธ์กับเรมอนด์ (Raymond) ด้วยการลงโทษอย่างรุนแรง เหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้เขาไม่สบายใจมาก และหันไประบายความทุกข์ใจกับเด็กฝึกงานในโบสถ์ ที่ชื่อโรซารีโอ (Rosario) และกลับทุกข์หนักเข้าไปอีก เมื่อทราบว่าโรซารีโอเป็นผู้หญิงและเธอก็หลงรักอัมโบรซีโอมาก อันที่จริงโรซารีโอ คือ แม่คนสาวที่ชื่อ มาทิลดา (Matilda) เธอ เป็นคนที่ทำให้อัมโบรซีโอรู้จักกับความสนุกทางเพศในครั้งแรก นับแต่นั้นมาเขาเกิดความพึงพอใจและ เริ่มวิตกว่าตนเองจะไม่ได้ได้รับความสนุกทางเพศเช่นนี้อีก แม้เขาได้เรียนพระคัมภีร์และปฏิบัติตาม กฎเกณฑ์ของพระอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด แต่เขาก็ไม่สามารถจะต้านทานพลังความต้องการ ทางเพศในตัวของเขาได้ อัมโบรซีโอเริ่มต้องการผู้หญิงคนใหม่ ต่อมาเขาได้รู้จักกับอันโตเนีย (Antonia) ซึ่งเป็นหญิงสาวสวยที่ได้เลือกเขาเป็นพระสาร์ภาพบาป อัมโบรซีโอสนใจและอยาก ได้ตัวเธอ ความต้องการทางเพศของอัมโบรซีโอเป็นจุดอ่อนที่ทำให้มาทิลดาเปลี่ยนที่พึ่งทางใจของ เขาจากการเป็นคนของพระเจ้ากลายเป็นพวกนอกรีต อัมโบรซีโอสวมทำพิธีทางไสยศาสตร์เพื่อจะ ได้ตัวอันโตเนียมาครอง

อันที่จริงอันโตเนียกำลังมีความรักต่อทหารหนุ่มที่ชื่อ โลเรนโซ (Lorenzo) แต่แม่ของเธอคือเอลวีรา (Elvira) ไม่อยากให้อันโตเนียคิดจะรักและแต่งงานกับโลเรนโซ เพราะเธอ เกรงว่าลูกสาวจะต้องผิดหวังในชีวิตสมรสเช่นตน อันโตเนียรักและเคารพแม่มาก จึงยอมเชื่อฟัง แม่ทุกอย่าง หลังจากแม่ของเธอห้ามไม่ให้เธอติดต่อกับโลเรนโซ เธอก็ได้มีโอกาสรู้จักกับ อัมโบรซีโอในฐานะของคนที่คุณรักและเคารพอย่างสูง เพราะครั้งหนึ่งขณะที่เอลวีราไม่สบาย อัมโบรซีโอแอบหนีจากโบสถ์เพื่อมาดูแลเอลวีราด้วยตนเองที่บ้านของเธอ และช่วงเวลาดังกล่าว เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่โลเรนโซไม่มีเวลามาหาอันโตเนีย เพราะเขาต้องสืบข่าวน้องสาวของ เขา คือ เอ็กเนส ที่ขาดการติดต่อกับเขาไปนาน ครั้นโลเรนโซสืบถามที่โบสถ์ก็ไม่ได้ได้รับความร่วม มือแต่อย่างใด โลเรนโซจึงร่วมมือกับเรมอนด์และเด็กรับใช้ของเรมอนด์ ซึ่งเขาเคยช่วยหนีมา จากห้องโถง คือ เทโอดอร์ (Theodore) สืบหาตัวเอ็กเนส ด้วยแผนการอันชาญฉลาดของ

เทโอดอร์ทำให้เรมอนด์ได้พบกับแอ็กเนสและได้เสียดกับเธอในขณะที่เธอยังเป็นนางสี หลังจากนั้นเรมอนด์จึงวางแผนการจะพาเธอหนีไป โดยให้แอ็กเนสปลอมตัวเป็นแม่ชีเลือด (Bleeding Nun) ซึ่งเป็นภักดีที่คนเกรงกลัวกันมาก แผนการทุกอย่างที่วางไว้ดูเหมือนจะราบรื่น แต่ผลปรากฏว่าคนที่เรมอนด์พาหนีเป็นร่างของแม่ชีเลือดตัวจริง ซึ่งแผลงอิทธิฤทธิ์ทำให้รถม้าของเรมอนด์ที่พาทั้งคู่หนีแตกกระจายเป็นเสี่ยง ๆ ในขณะที่ม้าวิ่งมาด้วยความเร็วสูง อุบัติเหตุคราวนี้ทำให้เรมอนด์บาดเจ็บสาหัส เขาได้รับความช่วยเหลือจากชวานาบริเวกที่เกิดเหตุ เขาไปหาหมอและพักผ่อน หลังจากนั้นเทโอดอร์ต้องพาเขาไปพักผ่อน เรมอนด์ต้องเจอกับการหลอกหลอนของแม่ชีเลือดทุกคืน จนกระทั่งหมอผีที่ชื่อ โมกุล (Mogul) มาช่วยเรมอนด์ และพบว่าสาเหตุนั้นแม่ชีเลือดตามมาหลอกหลอนเขา เพราะว่าแม่ชีเลือดเป็นบรรพบุรุษของเขาที่ตายไปโดยไม่ได้ฝัง เธอต้องการให้เรมอนด์ฝังกระดูกของเธอ หลังจากที่เรมอนด์รับปาก เธอก็จากไป ทางด้านของแอ็กเนส เธอถูกจับได้ว่าเธอต้องการหนีจากสำนักนางสี และมีสัมพันธ์กับเรมอนด์ เธอจึงถูกคุมขังและได้รับการปฏิบัติในสภาพที่แย่มาก ภายหลังแอ็กเนสตั้งครุฑและคลอเคลียบุตรในคุก แต่ลูกของเธอก็เสียชีวิตเพราะสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายในคุก

ทางด้านมาทิลดา เธอกับอัมโบรซีโอทำพิธีไสยศาสตร์เพื่อให้อัมโบรซีโอครอบครองตัวอันโตเนีย มาทิลดาปลุกภูติผีขึ้นมาตนหนึ่ง ภูติผีตนนี้เป็นชายชื่อลูซิเฟอร์ (Lucifer) เขามีรูปร่างงดงามได้สัดส่วน มีอายุเพียง 18 ปี มาทิลดาใช้คาถาบังคับให้ลูซิเฟอร์อยู่ในโอวาท และใช้มนต์สะกดลูซิเฟอร์เอาไว้ แต่หากอัมโบรซีโอคิดจะเรียกใช้ลูซิเฟอร์อีก อัมโบรซีโอจะต้องประกอบพิธีกรรมเอง มาทิลดาขึ้นคาถาบังคับลูซิเฟอร์ให้อัมโบรซีโอ คาถาจะเปิดประตูทุกบานในบ้านของอันโตเนีย และหลังจากที่เข้าไปในห้องนอนของอันโตเนียให้เรียกชื่อของเธอ และวางคาถาไว้บนหมอนของเธอ อันโตเนียจะถูกมนต์สะกดให้หลับสนิท อัมโบรซีโอก็จะได้ครอบครองอันโตเนีย แต่อัมโบรซีโอจะต้องกลับโบสถ์ก่อนสว่างและกระทำการครอบครองอันโตเนียได้ในเวลาเที่ยงคืนเท่านั้น อัมโบรซีโอทำตามแผนการของมาทิลดา แต่ก่อนที่เขาจะได้ครอบครองอันโตเนีย เขาต้องสังหารเอลวีราซึ่งเป็นแม่ของอันโตเนีย โดยที่ไม่รู้ว่าเอลวีราเป็นแม่ที่แท้จริงของเขา หลังจากที่เขาสังหารเอลวีราเขาจึงนำอันโตเนียที่ยังสลบอยู่มาขังไว้ที่คุกใต้ดิน และได้ครอบครองเธอตามความตั้งใจในเวลาต่อมาโดยไม่รู้ว่อันโตเนียเป็นน้องสาวของเขา

ความประหลาดชั่วร้ายที่อัมโบรซีโอและมาทิลดาก่อขึ้นส่งผลให้เขาทั้งคู่ได้รับโทษทัณฑ์โดยการประหารชีวิตด้วยการเผาทั้งเป็น ความเจ็บปวดและความกลัวตายกลายเป็นความกดดันให้อัมโบรซีโอต้องขยahkanความเชื่อของตนให้กับซาตาน เขาจึงกลายเป็นทาสของซาตานตลอดไป ก่อนที่มาทิลดาจะถูกประหารชีวิต เธอใช้เวทมนต์เพื่อมาปรากฏกายต่อหน้าอัมโบรซีโอ เพื่อจะบอกอัมโบรซีโอว่าเธอเป็นอิสระจากสิ่งทั้งปวงเพราะเธอมีวิญญาณที่เป็นอิสระและมีความเป็นตัวของตัวเอง แม้ว่าเธอจะถูกเผาทั้งเป็น แต่เธอก็ไม่เคยอ่อนแอเช่นอัมโบรซีโอ อัมโบรซีโอเป็นคนชั่วฉลาด

เขาคิดว่าตัวของเขาเองต้องตกนรกอย่างแน่นอนจึงต้องการการล้างบาปก่อนตาย เขาจึงขอให้
 มาทิลดาใช้เวทมนต์คาถาช่วยเขาหนีออกจากคุก มาทิลดาเขียนหนังสือให้อัมโบรซีโอทำพิธีการเรียก
 ปีสัจด้วยตนเอง โดยบอกให้อัมโบรซีโออ่านหน้าที่ 7 บรรทัดที่ 1-4 ด้านบน ปีสัจก็จะปรากฏ
 ร่าง เธอวางหนังสือให้อัมโบรซีโอแล้วก็หายตัวไป

หลังจากที่เธอไปแล้ว อัมโบรซีโอยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทำอย่างไรดี เขาเริ่มหมด
 หวังและกลัวที่จะต้องเจ็บปวดจากการประหารชีวิต และกลัวความตายที่จะพาเขาไปพบกับพระเจ้า
 เขาจึงหันกลับไปท่หนังสือและทำตามที่มาทิลดาบอก หลังจากอ่านจนจบ 4 บรรทัดด้านบนก็มีเสียง
 ฟ้าผ่าซึ่งดังมากจนทำให้คนสิ้นสะเทือน มีแสงฟ้าแลบและมีลมหมุน ลูซี่เฟอร์ปรากฏตัวต่อหน้าอัมโบรซีโอ
 คราวนี้ลูซี่เฟอร์มีหน้าตาที่น่าเกลียดน่ากลัวมาก ร่างกายเป็นสีดำ กล้ามเนื้อมีรอยถูกฟ้าผ่า มีอาวุธ
 บริเวณแขนและขา ตาเป็นประกายที่น่ากลัว บนไหล่ของเขามีปีกสีดำ 2 ข้าง เขามีผมเป็นงู มี
 แสงรอบตัว ลูซี่เฟอร์ถือปากกาเหล็กมาด้วย ลูซี่เฟอร์มาจากสมัยของกษัตริย์อาเธอร์ (King
 Arthur) เพราะภาษาที่เขาใช้เป็นภาษาในสมัยนั้น อัมโบรซีโอขอร้องให้ลูซี่เฟอร์ช่วยเขาออก
 จากคุก ปีสัจรับปาก แต่มีข้อแม้ว่าอัมโบรซีโอจะต้องมอบวิญญาณให้เขาเป็นข้อแลกเปลี่ยนกับ
 การนำตัวอัมโบรซีโอออกมาจากคุก เขาต่อรองโดยขอแค่เป็นทาสรับใช้ แต่ลูซี่เฟอร์ไม่ยอม เขา
 พยายามเกลี้ยกล่อมให้อัมโบรซีโอยอมมอบวิญญาณให้กับเขาโดยพยายามพูดถึงความเจ็บปวดและความ
 ตาย ในที่สุดอัมโบรซีโอก็ยินยอม หลังจากนั้นปีสัจก็เอาปากกาชุดเลือกที่มีของอัมโบรซีโอ
 และให้อัมโบรซีโอเขียนชื่อตนเองในสัญญาระหว่างมนุษย์กับปีสัจ อัมโบรซีโอเกิดความลังเลใจ
 จึงไม่ยอม ปีสัจบังคับให้เขาเขียนชื่อในสัญญาฉบับนั้นโดยขู่ถ้าอัมโบรซีโอไม่ยอมทำตาม เขา
 จะเอาอั้งเล็บเหยี่ยวแทงอัมโบรซีโอ ปีสัจเกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จ เขาจึงจากไปพร้อมกับคำสาป
 แง่อัมโบรซีโอ เมื่อเวลาประหารใกล้เข้ามาถึง อัมโบรซีโอเกิดความกลัวที่จะต้องไปเผชิญ
 หน้ากับพระเจ้าหลังจากที่เขาตายไปแล้ว เขาใช้ความคิดอย่างสับสนจนถึงเวลาที่เที่ยงคืนซึ่งเป็น
 เวลาประหารชีวิตของเขา ช่วงที่นาฬิกาตีครั้งแรกเขาเรียกปีสัจมาอีกครั้ง คราวนี้เขาขอมอบ
 วิญญาณให้กับซาตานเพราะเขาได้ยินเสียงทหารขนูเดินใกล้เข้ามา อัมโบรซีโอยอมเขียนชื่อใน
 สัญญาของซาตาน ลูซี่เฟอร์คิดว่าตัวอัมโบรซีโอ เขากางแขนออกแล้วกระโจนขึ้นไปบนหลังคา
 หนีออกจากคุกไปก่อนที่พวกเจ้าหน้าที่จะนำความมาบอกเรื่องการลัดโทษให้อัมโบรซีโอ เมื่อ
 เจ้าหน้าที่มาถึงประตูคุก พวกเขาก็ไม่พบอัมโบรซีโอแล้ว พวกเจ้าหน้าที่ได้กลิ่นของซาตุซิลเฟอร์
 กระจายเต็มห้อง ส่วนลูซี่เฟอร์ก็นำอัมโบรซีโอไปยังนรก โอกาสในการสำราญบาปของ
 อัมโบรซีโอสูญสิ้นไปตลอดกาล

ลูซี่เฟอร์นำอัมโบรซีโอมาทรมานในนรก อัมโบรซีโอได้รับบาดเจ็บจากการกระทบ
 กับหินบริเวณหน้าผาในขณะที่กระโจนสู่นรก เขาไม่สามารถขยับเขยื้อนตัวไปไหนได้อีก เขาต้อง
 ทนกับอากาศร้อนในตอนกลางวัน และลมหนาวในตอนกลางคืน นอกจากนั้นเขายังได้รับความเจ็บ

ปวดทางใจ เมื่อลูซี่เฟอร์เจอเลสความจริงให้เขาทราบว่าเขาได้ฆ่าแม่และน้องสาวของเขา ในที่สุด อัมโบรซีโอสิ้นชีวิตลงเพราะเขาไม่ได้ทานอาหารและดื่มน้ำ อีกทั้งยังต้องเจอกับสภาพภูมิอากาศที่แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว บาดแผลบนเนื้อตัวของเขาเริ่มส่งกลิ่นให้คนร้ายมาจิกเนื้อของเขากินทีละเล็กละน้อย หลังจากนั้นก็เกิดฝนตกและน้ำฝนที่ตกลงมาอย่างแรงก็ชะเอาซากศพของเขาไปไกล

สำหรับตัวละครเอกฝ่ายชายและหญิงได้พบกับความสุขสมหวัง อีกทั้งเนสกับเรมอนด์ได้ครองรักกันอย่างมีความสุข ส่วนโธเรนโซ่นั้น เขาล้มป่วยลงเพราะเสียใจในการจากไปของอันโตเนีย ในช่วงเวลาที่เขาล้มป่วยนี้เขาได้พบกับวีร์จีเนีย (Virginia) ซึ่งเป็นผู้หญิงที่เขาเคยเจอตอนที่เขาไปช่วยอันโตเนียในคุกใต้ดิน วีร์จีเนียเป็นหญิงสาวที่มีคุณสมบัติพร้อมที่จะมาแทนที่อันโตเนีย เธอมาทำหน้าที่เป็นคนดูแลโธเรนโซในช่วงที่เขาไม่สบาย คุณความดีที่เธอปฏิบัติต่อเขาก็กลายเป็นความรักในที่สุด

Wieland

วรรณกรรมเรื่อง Wieland เป็นเรื่องของมนุษย์กับความเชื่อในเรื่องพระเจ้า และการเปลี่ยนความเชื่อทางศาสนาของมนุษย์ เรื่องเริ่มมาจากพ่อของตัวละครเอก คือ ตัวละครพ่อของวิลันด์ (Father of Wieland) เป็นคนที่ทุ่มเทเวลาทั้งหมดอยู่กับการทำงานบนเรือ เขาจึงไม่สามารถจะหาโอกาสไปพักผ่อนหย่อนใจตามสถานที่ต่าง ๆ เขาจะใช้เวลาในห้องพักของตนเองเป็นส่วนใหญ่ สภาพบีบคั้นจากการทำงานอย่างหนักทำให้พ่อของวิลันด์กลายเป็นคนเชื่อในเรื่องชะตากรรมของตนเองที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้ แต่สำหรับจิตใจของเขา เขาเริ่มหลีกหนีโดยวิธีการเปลี่ยนความเชื่อในเรื่องพระเจ้า การอ่านหนังสือที่เขียนโดยพวกครูจากอัลบิเจเนซิส (Albigenese) หรือพวกโปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศส ซึ่งเขาพบโดยบังเอิญ ทำให้ความเชื่อในเรื่องพระเจ้าของเขาเริ่มเปลี่ยนไป เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้กล่าวถึงลัทธิคามิซาร์ด (Camissards) ซึ่งพ่อของวิลันด์ใช้เวลาศึกษาอย่างเอาใจจริงเอาใจลงในวันอาทิตย์ซึ่งว่างจากการฝึกหัดงานบนเรือ

ภายหลังพ่อของวิลันด์เลิกการทำงานบนเรือ เขาได้ย้ายมาอยู่อเมริกา เขาเปลี่ยนอาชีพโดยหันไปทำการเกษตร และสร้างครอบครัวของตนโดยการแต่งงาน และมีลูก 2 คน คือ วิลันด์ (Wieland) และกลารา (Clara) หลังจากที่เขาแต่งงานเขาก็มีฐานะมั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ ความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยและการก้าวมาสู่อุตสาหกรรมทำให้เขาสามารถลดปริมาณแรงงานคนลงไปได้ เขาจึงมีเวลาว่างซึ่งเป็นโอกาสที่ดีที่เขาจะศึกษาศาสนาของตนเองจากหนังสือได้มากขึ้น เขาเริ่มจากการอ่านหนังสือ และภายหลังเขาได้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาด้วยตนเอง จนกระทั่งเขารู้สึกว่าเขาได้รับการติดต่อจากพระเจ้าเพราะเขาได้ยินเสียงของพระเจ้า เขาเผย

แพร่ความเชื่อไปสู่ชาวอินเดียนแดง แม้ว่าคนหลายคนจะมองพ่อของวิลันด์เป็นคนบ้า แต่ตัวเขาเองก็มีความสุขที่ได้มีความเชื่อเป็นของตนเอง วันหนึ่งพ่อของวิลันด์ประกอบพิธีกรรมในโบสถ์ตามลำพัง ภรรยาของเขาอยู่บนตึกเห็นแสงไฟลุกไหม้ในโบสถ์ ลุงของวิลันด์ซึ่งเป็นหมอมามากับตึกพอดีจึงรีบวิ่งไปยังโบสถ์ เมื่อมาถึงโบสถ์จึงพบพ่อของวิลันด์นอนบนพื้น เนื้อตัวถูกเผา มีรอยไหม้ และแขนขวามีรอยถูกตี พ่อของวิลันด์อยู่ในภาวะหมดสติ หลังจากเขาฟื้นจากอาการหมดสติ เขาเล่าให้ฟังว่ามีคนถือตะเกียงและไม้มาจากด้านหลังของเขา ชายคนนั้นตรงเข้ามาทาบบริเวณต้นแขนของเขา จากนั้นก็จุดไฟเผาโบสถ์ หลังจากที่พ่อของวิลันด์เล่าเรื่องให้ฟัง อาการไข้ของเขาก็กำเริบ อีก 2 ชั่วโมงต่อมาเขาก็ตาย ภายหลังจากเขาตายภรรยาของเขาก็เป็นโรคคิดเชื่อและเสียชีวิตหลังจากที่สามีตายได้ 2-3 เดือน ตอนนั้นวิลันด์และน้องสาวอายุยังไม่มากนัก

การเปลี่ยนความเชื่อของพ่อของวิลันด์มีผลทำให้วิลันด์ฝังใจในตัวพ่อ และรับช่วงทางศาสนาต่อจากพ่อของเขาอีกครั้งเมื่อเขาโตขึ้น หลังจากที่เขาแต่งงานกับ แคทเธอริน เพลเฮล (Catharine Pleyel) ซึ่งเป็นเด็กข้างบ้านและเพื่อนเล่นของพวกเขาในวัยเด็ก กลาราก็ย้ายไปอยู่ในบ้านอีกหลังหนึ่งซึ่งไม่ไกลจากบ้านของพี่ชายของเธอ วิลันด์เป็นคนเรียบร้อย นิสัยสมณะ ไม่ชอบคบเพื่อนมากนัก หลังจากแต่งงานแล้ว วิลันด์ใช้เวลาศึกษาประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์และเห็นว่าประวัติศาสตร์ที่มีอยู่ถูกบิดเบือนจากความเป็นจริงมาก เขาจึงเริ่มศึกษาศาสนาที่เขาเห็นว่าถูกต้องอย่างเอาจริงเอาจัง วิลันด์มีเพื่อนเพียงคนเดียวคือ เฮนรี เพลเฮล (Henry Pleyel) ซึ่งเป็นพี่ชายของภรรยา ทั้งสองคนมีนิสัยต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่ทั้งสองก็ชอบการศึกษา ค้นคว้าประวัติศาสตร์และความรู้ทางเมตาฟิสิกส์เหมือนกัน

ภายในจิตใจลึก ๆ ของวิลันด์เขากลัวที่จะได้รับชะตากรรมแบบพ่อของเขา ดังนั้นวิลันด์จึงพยายามเลี่ยงที่จะไปโบสถ์ที่พ่อเสียชีวิตที่นั่น วันหนึ่งเขาจำเป็นต้องผ่านบริเวณโบสถ์ เขาได้ยินเสียงภรรยาเรียก เขาขานรับและถามว่าเป็นเสียงของแคทเธอรินจริง ๆ หรือไม่ และมีเสียงขานรับว่าเสียงนั้นเป็นเสียงของภรรยาของเขาจริง ๆ เขากลับมาเล่าเรื่องให้เฮนรีและแคทเธอรินฟัง แคทเธอรินยืนยันว่าไม่ใช่เสียงของเธอ ตามสายตาของแคทเธอรินเธอคิดว่าวิลันด์มีอาการแปลก ๆ วิลันด์ไม่ยอมเชื่อในคำพูดของแคทเธอรินเลย หลังจากเกิดเหตุการณ์ประหลาด 3 อาทิตย์ เฮนรีก็ขออนุญาตมาเยี่ยมครอบครัวของวิลันด์บ่อยครั้งขึ้น เหตุการณ์ที่วิลันด์ได้ยินเสียงภรรยาตนเองไม่ได้เกิดขึ้นกับเขาเพียงครั้งเดียว

วันหนึ่งกลาราได้พบกับชายลึกลับคนหนึ่ง ลักษณะที่สังเกตเห็นได้ชัดคือชายคนนี้มีรูปร่างไม่สมประกอบ ชายลึกลับผู้นี้เดินผ่านบ้านของกลาราในตอนบ่ายของวันหนึ่ง และแวะเข้ามาขอนมและน้ำทานอย่างละแก้ว น้ำเสียงที่เขาคุยกับกลารามีความนุ่มนวลและแผ่วด้วยพลังอำนาจที่ลึกลับ ด้วยท่าทางที่แปลกประหลาดและจดจำได้ง่ายของเขาทำให้กลาราจำได้ติดตามและสามารถวาดภาพของเขาในกระดาษได้หลังจากพบเขาเพียงครั้งเดียว หลังจากกลาราได้พบกับชายลึกลับคนนี้ เธอ

ก็เริ่มได้ยินเสียงลึกลับ เช่น เธอได้ยินเสียงของวิลันด์บ้าง เสียงกระซิบจากข้างหมอนที่มีผ้าเสีง
น้ำหนักบ้าง แต่กลาราไม่ได้เชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ เธอจึงคิดว่าเป็นจินตนาการของเธอเอง

หลังจากเกิดเหตุการณ์วุ่นวายในบ้านหลังนี้ เฮนรี่ก็เข้ามาอยู่ในครอบครัวของวิลันด์ และ
เขาได้เห็นรูปที่กลาราวาดเอาไว้ จึงจำได้ว่าชายคนนี้เป็นคนที่เขารู้จัก เฮนรี่บอกกับกลาราว่า
เขารู้จักชายคนหนึ่งที่สเปน ขณะที่ชายคนนี้ทำการสำรวจข้อมูลของโรมันและเฮนรี่ไปเจอเขาอีกครั้ง
หนึ่งที่โรงละคร ชายคนนี้มีชื่อ คาร์วิน (Carwin) เขาเป็นคนอังกฤษซึ่งมีการค้าที่ต้องมาติดต่อ
ในเมืองนี้ ตอนที่คาร์วินเปลี่ยนเชื้อชาติและศาสนาของเขา เดิมเขาเป็นคนอังกฤษแต่เปลี่ยน
สัญชาติเป็นคนสเปน และเดิมเขานับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์แต่เปลี่ยนไปนับถือความ
เชื่อแบบโรมันโบราณ คาร์วินเป็นคนที่มีความเป็นธรรมชาติในตัวเองมาก เขารักการท่องเที่ยวไป
ตามสถานที่ต่าง ๆ เฮนรี่เล่าให้กลาราฟังว่าคาร์วินเป็นคนที่มึนตึ๋นและมีพลังเสียงที่ลึกลับ
กลาราแสดงความสนใจในตัวของคาร์วินเป็นพิเศษทำให้เฮนรี่สงสัยว่ากลาราชอบคาร์วิน แต่แท้ที่
จริงกลาราเริ่มวิตกกังวลถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เพราะคาร์วินเริ่มเข้ามาทำความรู้จัก
กับคนในครอบครัวของเธอ คาร์วินเป็นคนมีความรู้และฉลาดในการพูดเพื่อเอาใจคน เขาตีความ
เหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นในบ้านของวิลันด์ได้อย่างน่าสนใจ เขากล่าวว่าเหตุการณ์ประหลาด
อาจจะเกิดมาจากการบังคับทิศทางของเสียงและการเปลี่ยนเสียงของผู้อื่น

กลาราทราบดีว่าเฮนรี่รักเธอ เธอก็รู้สึกอย่างเดียวกับเฮนรี่ ทุกครั้งที่เธอทราบ
ว่าเฮนรี่จะมา เธอก็จะมารอเฮนรี่ที่บ้านของวิลันด์ ครั้งนี้เฮนรี่ไม่ได้มาตามที่นัด ซึ่งทำให้กลารา
กังวลใจมากเพราะเฮนรี่ไม่เคยผิดนัดมาก่อน เธออยากพูดความรู้สึกที่แท้จริงที่มีต่อเขา เธอจึง
เขียนเป็นจดหมายแสดงความในใจทั้งหมดออกมา คณนั้นกลาราได้ยินเสียงเดิมอีก คราวนี้
เหตุการณ์เหมือนกับเธออยู่ในฝัน เธอรู้สึกว่าในความฝันวิลันด์กำลังจะทำร้ายเธอ เธอพยายาม
จะหนีออกจากห้อง ในขณะนั้นก็มีอีกเสียงหนึ่งที่เตือนอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับเธอ หลังจากนั้นเธอตื่น
จากความฝัน กลาราใช้เวลาในการจัดเรียงความคิดของตนเองใหม่ เธอเชื่อว่าจะเป็นการ
กระทำของคาร์วิน ซึ่งคนกระทำจะต้องมีพลังพิเศษในตัวเอง สำหรับเสียง 2 เสียงที่เธอได้ยินมี
ความคล้ายคลึงกันมาก ความแตกต่างกันอยู่ตรงที่มีเสียงหนึ่งมุ่งที่จะทำลายชีวิตเธอ อีกเสียงหนึ่ง
เป็นเสียงที่ปกป้องเธอเอาไว้

กลาราคิดจะหนีปัญหาทั้งหมดโดยการไปอาศัยอยู่กับวิลันด์ เพราะเธอเริ่มตระหนัก
ว่าคาร์วินต้องกลับมาทำร้ายเธออีก แต่กลาราก็ไม่ทำเพราะเธอคิดว่าเป็นการกระทำที่ไม่สมเหตุ
สมผล เฮนรี่มาที่บ้านของวิลันด์ในคืนนั้นเอง เขามาเคาะห้องของกลาราในคืนนั้น แต่กลาราคิด
ว่าเป็นคนอื่นจึงไม่ยอมเปิดประตูให้ รุ่งเช้ากลาราคิดสินใจเล่าเรื่องทั้งหมดให้วิลันด์ฟัง เธอได้พบ
กับเฮนรี่ที่บ้านของวิลันด์ ซึ่งเขามีการวางตัวกับเธอผิดไปจากเดิม เขาบอกกลาราแต่เพียง
ว่าเขาจะต้องเดินทางไปฟาร์มของเขาในวันรุ่งขึ้น วิลันด์สอบถามความจริงจากกลาราเรื่องหนึ่ง

ซึ่งเฮนรี่เล่าให้ฟังว่า เขาเหลือบเห็นข้อความบางส่วนในจดหมายของกลารากล่าวถึงสถานที่แห่งหนึ่ง เฮนรี่จึงตีความว่ากลารากับคาร์วินจะนัดเจอกันในที่แห่งนี้ เฮนรี่เข้าใจว่ากลาราและคาร์วินต้องมีใจให้กัน อีกทั้งเขายังได้ยินเสียงของคาร์วินกับกลาราในห้องตอนที่เขาไปเคาะประตูห้องของกลารา หลังจากกลาราฟังวิลันด์เล่าเรื่องทั้งหมด เธอได้ตัดสินใจเดินทางไปหาเฮนรี่เพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ของตนเอง และปรับความเข้าใจกับเฮนรี่ก่อนที่เฮนรี่จะเก็บของกลับไปฟาร์มของเขา หลังจากกลาราเล่าความจริงให้เฮนรี่ฟัง เฮนรี่เริ่มใจเย็นและจะอยู่ต่อเพื่อพิสูจน์เหตุการณ์ทั้งหมด วันหนึ่งเฮนรี่เผลอไปพบกับข้อความในหนังสือพิมพ์ว่า ฟรองซีส การ์แวง (Francis Carwin) เป็นนักโทษที่เพิ่งหนีออกมาจากคุกนิวเกต (Newgate) ในดับลิน (Dublin) ข้อมูลของฟรองซีส การ์แวงที่ประกาศในหนังสือพิมพ์เมื่อเทียบกับคาร์วินที่บ้านของวิลันด์เหมือนกับเป็นคน ๆ เดียวกัน และช่วงเวลาที่นั้นก็เป็นเวลาที่เขามาปรากฏตัวที่บ้านของวิลันด์ เฮนรี่จึงตรวจสอบไปที่สำนักพิมพ์และได้รับการยืนยันว่าข้อมูลในหนังสือพิมพ์เป็นจริงทุกประการ เฮนรี่จึงมีแรงกระตุ้นที่จะแย่งเอากลารากลับคืนมาจากมือฆาตกร

กลาราเดินทางมาปรับความเข้าใจกับเฮนรี่โดยเธอได้พักที่บ้านของคอนเวย์ (Conway) ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจว่าหลังจากกลับบ้าน เธอจะไปอยู่กับบ้านของวิลันด์กับแคทเธอรีนเพื่อพิสูจน์ความจริงให้วิลันด์เห็นว่าเธอไม่ได้ประพฤติตนเช่นที่วิลันด์เข้าใจ เธอจึงลาคอนเวย์กลับมายังบ้านของเธอก่อนที่จะย้ายไปอยู่บ้านของวิลันด์ เมื่อเธอกลับมาถึงบ้านเธอก็รู้สึกเหมือนคาร์วินกำลังคอยเธออยู่ที่นี่ แต่เธอไม่หนี เธอค้นหามิดในกระเป๋าเพื่อป้องกันตัว เธอเดินขึ้นมาถึงห้องของเธอแต่ก็ไม่พบใคร นอกจากจดหมายที่คาร์วินรู้ว่าจะมาหาเธออีกและยังเขียนข้อความเอาไว้อีกว่ากลารารจะได้พบกับเหตุการณ์ที่น่ากลัว เธอสำรวจบริเวณเตียงนอนของเธอและพบแคทเธอรีนเป็นศพอยู่บนเตียง กลาราดกใจมาก สักครูวิลันด์ก็เข้ามาหาเธอที่ห้องด้วยท่าทางที่เปลี่ยนไป เขาแสดงสีหน้าดีใจและเสียใจสลับกัน อาการของวิลันด์เหมือนคนได้รับความกดดัน และดูเหมือนว่าเขาจะทราบมาก่อนหน้าแล้วว่าแคทเธอรีนจะต้องตาย กลาราสะเทือนใจมาก เธอไม่ยอมให้เคลื่อนย้ายศพของแคทเธอรีนออกจากบ้านของเธอ แต่เมื่อเธอได้สติ เธอก็ยอมให้นำศพของแคทเธอรีนไปไว้ที่บ้านของวิลันด์ ส่วนตัวเธอเองถูกแยกให้ไปพักพ่อนที่บ้านของมิสซิสเบนต์ัน (Baynton) เพราะเธอสะเทือนใจมาก จนทำให้ร่างกายเธออ่อนแอ และเธอได้ล้มป่วยลงอย่างกระทันหัน

ลุงของวิลันด์และกลารา คือ โทมัส แคมบริดจ์ (Thomas Cambridge) เดินทางมาเยี่ยมครอบครัวของวิลันด์ในช่วงนั้นพอดี เขาเป็นหมอม้าตัดในกองทัพอังกฤษที่ทำงานในเยอรมันประมาณ 10 ปี หลังจากปลดเกษียณก็ย้ายไปอยู่ในไอร์แลนด์ ลุงโทมัสได้เงื่อนงำในปัญหาโศกนาฏกรรมของวิลันด์ว่าอาจจะเกิดมาจากคาร์วินที่บงการทุกอย่างให้เกิดขึ้น แต่ผู้กระทำการฆาตกรรมน่าจะเป็นอีกคนหนึ่ง เขาจึงทำการสอบสวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด เมื่อกลาราสอบถามคดีความของวิลันด์ ลุงโทมัสไม่ตอบแต่นำรายงานมาให้กลารารอ่านเอง จากการอ่านรายงาน

กลาราทพบว่ นอกจากวิลันด์จะฆ่าภรรยาของเขาแล้ว เขายังฆ่าลูก ๆ และคนในบ้านของเขาทั้งหมดในวันท่กลาราไปหาเฮนรี่ในเมือง สาเหตุที่เขาคงกระทำการฆาตกรรมเป็นเพราะว่ามีคนสั่งให้เขาทำ วิลันด์ให้ปากคำว่ขณะที่เขาไปหากลาราที่บ้านตอนเย็นวันนั้น เขารู้สึกเหมือนถูกรุมข่มขืน พลัดมาขึ้นมา ห้องก็สว่างไสวไปหมด เขาคิดว่เป็นภาพของสวรรค์และมีเสียงเรียกซึ่งเขาก้คิดว่เป็นพระเจ้า พระเจ้าต้องการชีวิตภรรยาของเขา เขาปฏิเสธในครั้งแรกและรีบกลับไปหาภรรยาที่บ้าน เมื่อเขาพบกับภรรยาที่บ้าน เขารู้สึกอยากฆ่าภรรยาของเขามาก แต่เมื่อภรรยาของเขาถามถึงกลารา เขาก้ได้สติในช่วงเวลาสั้น ๆ แต่ในที่สุดเขาก้ฆ่าแคทเธอริน หลังจากนั้น เขาก้ได้ยินเสียงของพระเจ้าสั่งการให้เขาฆ่าลูกของเขาด้วย วิลันด์ได้รับการลงโทษด้วยการประหารชีวิต ลุงโทมัสอธิบายให้กลาราฟังว่มนุษย์อาจจะได้รับพลังเหนือธรรมชาติบางอย่าง อาจจะมาจากการเล่นแร่แปรธาตุของมนุษย์ ในกรณีของวิลันด์การสันนิษฐานเหตุการณ์ทั้งหมดยังมีม่นอยู่มาก อาจจะมีคนเรียกเขาจริง ๆ ก็ได้ แต่ลุงโทมัสไม่คิดว่เป็นเสียงเรียกจากพระเจ้า

เนื่องจากช่วงที่วิลันด์รอการประหารชีวิต เขาได้หนีออกมาจากคุกถึง 2 ครั้ง ในครั้งแรกเขาไปหาเฮนรี่ แต่เฮนรี่หนีได้ทัน ครั้งที่ 2 เขาคิดจะหนีมาหากลารา ตอนนั้นยังไม่สามารถจะจับผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ในครั้งนี้ ลุงโทมัสเกรงว่จะเกิดอันตรายขึ้นกับกลารา เขาจึงคิดจะพากลาราไปอยู่ที่ยุโรป ตอนแรกกลาราไม่คิดจะไปอาศัยอยู่กับลุงโทมัสที่ยุโรป แต่ก้ตัดสินใจไปยุโรปเพราะคนรักเก่าของเฮนรี่ไม่ได้เสียชีวิตอย่างที่ได้ข่าวมาครั้งแรก เธอจึงคิดก้จะจากเฮนรี่ไปเพื่อความถูกต้องและความสุขของคนท่เธอรัก ก่อนที่กลาราจะไปยุโรป เธอกลับไปเยี่ยมบ้านของเธออีกครั้ง เธอได้พบกับคาร์วินโดยไม่เคยคิดมาก่อน

คาร์วินสารภาพกับกลาราว่เขาเป็นคนหลอกกลาราให้เกิดความกลัว และสร้างเรื่องเพื่อทำลายชื่อเสียงของกลารา แต่เขาไม่ใช่คนฆ่าครอบครัวของวิลันด์ เขาชอบรับในเรื่องพลังลึกลับท่เขามีอยู่ เป็นพลังท่ทำให้เขาสามารถตัดเสียงเป็นเสียงคนอื่น และสามารถกำหนดระยะทางในการเปล่งเสียงให้ชัดเจนมากเท่าใดก็ได้ วิชาการเปล่งเสียงเป็นพรสวรรค์ท่เขาได้มาตั้งแต่เด็ก เขาเป็นคนอเมริกันโดยกำเนิดแต่ไปอยู่ยุโรปแต่เด็ก เขาใช้ชีวิตที่นั่น แต่ก้ไม่รบรื่นเพราะเขาถูกเพื่อนของเขาใช้กฎหมายโกงเขา เขาเคยไปที่โบสถ์ของวิลันด์ และชอบสถานที่ประกอบพิธีกรรมของวิลันด์มาก ทำให้เขาเริ่มติดตามครอบครัวของวิลันด์อย่างเงียบ ๆ เขาชอบรับว่เขาได้ใช้เสียงของตนดัดแปลงเป็นเสียงของแคทเธอริน วิลันด์และเฮนรี่ เขายังเป็นคนปล่อยข่าวว่คนรักเก่าของเฮนรี่ตาย การท่เขาเคยรู้จักกับเฮนรี่มาก่อนทำให้เขาสามารถเข้ามาบ้านนี้ได้สำเร็จ จนกระทั่งเฮนรี่ค้นพบเบื้องหลังของเขา แต่คาร์วินปฏิเสธเรื่องการฆ่าครอบครัวของวิลันด์ สักครู่หนึ่งก้มีคนเข้ามา ทั้งกลาราและคาร์วินตกใจมากเพราะคนท่เข้ามาเป็นวิลันด์ วิลันด์จึงมองคาร์วินและทำท่าเหมือนรอคำสั่งจากพระเจ้าให้ฆ่าเธอรายต่อไป เขาทำพิธีขอการตัดสินใจจากพระเจ้า กลาราซ่อนมีดพกเอาไว้ในเสื้อผ้าของเธอ เธอคิดจะฆ่าวิลันด์

แต่ก็ไม่สามารถจะทำได้เพราะเขายังมีมโนธรรมในจิตใจ ในช่วงที่เขตัดสินใจว่าจะฆ่าวิลันด์หรือไม่นั้น มีเสียงหนึ่งบอกให้เขฆ่าวิลันด์ตลอดเวลา แต่ในที่สุดเขาก็โยนมีดลงบนพื้น วิลันด์เก็บมีดที่กลาราริโกลงบนพื้นแท่งคอของเขาเองจนตาย ตลอดเวลาที่เกิดเรื่องคาร์วินตะลึงอยู่กับที่ โดยไม่ได้ทำการต่อสู้ หรือ ช่วยเหลือกลาราริโแต่อย่างใด ลุงโทมัสคิดว่าเป็นเพราะพลังบางอย่างที่ทำให้คาร์วินเป็นฆาตกร เรื่องจบลงที่คาร์วินหนีออกไปอยู่ในสถานที่ที่ไกลออกจากตัวเมือง ส่วนเฮนรี่ใช้ชีวิตกับคนรักเก่าได้ปีครึ่ง เขาก็เสียชีวิต เฮนรี่จึงกลับมาตั้งรกรากอยู่ที่ประเทศอเมริกา และติดต่อกับกลาราริโอีกครั้ง ส่วนกลาราริโก็ยังคงอาศัยอยู่กับลุงโทมัสในประเทศอเมริกานั้นเอง

The House of Seven Gables

วรรณกรรมเรื่อง The House of Seven Gables กล่าวถึงปัญหาที่สืบเนื่องมาจากบรรพบุรุษ ปัญหาเป็นเรื่องการครอบครองที่ดินผืนหนึ่งในอเมริกาซึ่งเกิดขึ้นเมื่อ 200 ปี ก่อนที่จะมีการใช้ที่ดินผืนนี้สร้างบ้าน 7 จั่ว ผู้ที่มาครอบครองที่ดินคนแรก คือ แมททิว มอล (Matthew Maule) เขาเป็นพวกเพียวริตันที่เข้ามาอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งนี้โดยปลูกเป็นกระท่อมเล็ก ๆ แต่เมื่อ 30-40 ปีผ่านไปความเจริญมากขึ้น จึงมีผู้ใช้อำนาจทางกฎหมายคือ โคลโบลเนล ฟินช็อน (Colonel Pyncheon) เข้ามาครอบครอง มอลต่อสู้เพื่อรักษาแผ่นดิน 2 เอเคอร์ของตนไว้ได้ แต่โคลโบลเนล ฟินช็อนยังอ้างสิทธิที่ดินของมอลอีกหลายเมตร ทั้งคู่จึงกลายเป็นปรปักษ์กัน ภายหลังมอลตายอย่างน่ากลัวเพราะโคลโบลเนล ฟินช็อนใช้ข้ออ้างทางศาสนาฆ่าเขา กล่าวคือ โคลโบลเนล ฟินช็อนใส่ความว่ามอลเป็นพ่อมด มอลจึงถูกประหารชีวิต ก่อนที่มอลจะถูกประหารชีวิต เขาทำการสาปแช่งครอบครัวของฟินช็อนให้ได้รับโทษกรรมตามที่ก่อเอาไว้ บาปกรรมที่ฟินช็อนก่อขึ้นจึงทำให้ลูกหลานของเขาตกอับและต้องเข่นฆ่ากันเอง

การฆ่ามอลทำให้เกิดบาปตกทอดถึงลูกหลานของฟินช็อน โคลโบลเนล ฟินช็อน ซึ่งเป็นผู้ก่อเหตุครั้งนี้ก็ตายอย่างลึกลับ หมอฉันทนิษฐานว่าโคลโบลเนล ฟินช็อนถูกบีบคอตายเพราะพรอยนิ้วมือบริเวณคอหอยและมีเลือดไหลเประอบบริเวณคอและหน้าอกเขา แม้ว่าตระกูลฟินช็อนยังคงมั่นคงอยู่ในระยะแรก แต่เมื่อมาถึงฟินช็อนอีกรุ่นหนึ่งคือรุ่นของเฮ็บซิบาห์ ฟินช็อน (Hebzipah Pyncheon) พวกเขาที่มีฐานะยากจนลง เฮ็บซิบาห์ต้องแบ่งบ้านให้เช่า และเปิดร้านขายของชำในบ้าน ซึ่งเป็นร้านขายของกระจุกกระจิก ที่ขายของจำพวก ดิกดา ลูกอม กระจก และแก้วน้ำ เป็นต้น คนที่มาเช่าบ้านของเธอเป็นศิลปินถ่ายภาพแบบดาแกร์โรไทป์ (Daguerreotype) ชื่อ โฮลกราฟ (Holgrave) ลูกค้าของเฮ็บซิบาห์ในวันแรกขายแรกเป็นเด็กเล็ก ๆ ที่เดินผ่านร้านเพื่อจะไปโรงเรียนเท่านั้น หลังจากที่เปิดร้านได้เพียงหนึ่งวัน โฟบี ฟินช็อน (Phoebe

Pyncheon) ซึ่งเป็นคนในตระกูลพื้นเมืองที่มีรกรากอยู่ที่นิวอิงแลนด์ (New England) ก็เข้ามาอยู่ในบ้าน 7 จั่วด้วยอีกคน เฮปซิบาท์กังวลใจว่า คลิฟฟอร์ด (Clifford) ซึ่งเป็นพี่ชายของเธอจะรู้สึกกังวลที่มีคนเพิ่มขึ้นในบ้าน เหตุการณ์กลับตรงกันข้ามกับที่เธอคิดเพราะคลิฟฟอร์ดพอใจในความนุ่มนวลของโพบีมาก สาเหตุที่โพบีหนีมาที่บ้าน 7 จั่วเฮปซิบาท์เชื่อว่าเป็นเพราะแม่ของโพบีจะแต่งงานเป็นครั้งที่ 2 หรือไม่โพบีก็อาจจะมาเพื่อค้นหาทรัพย์สินที่ยังอยู่ตามตำนาน แท้จริงแล้วบ้าน 7 จั่วเป็นสถานที่ที่เสร้างาม คนที่อยู่ที่นี่สภาพความเป็นอยู่ที่ขัดสน เฮปซิบาท์ไม่เชื่อว่าโพบีจะมีความสุขในที่แห่งนี้

สำหรับคลิฟฟอร์ดเป็นชายแก่ที่มีลักษณะท่าทางเหมือนเด็กเล็ก ๆ เขาแต่งกายสมัยเก่า เป็นพวกอนุรักษนิยมที่มีความภูมิใจในการเป็นพื้นเมืองมากเป็นพิเศษ สิ่งที่คลิฟฟอร์ดเกลียดและกลัวมากที่สุดคือเจฟฟรีย์ ฟินช็อน (Jaffrey Pyncheon) เจฟฟรีย์เป็นหลานของโวลด์ เจฟฟรีย์ เขาเป็นผู้พิพากษาที่มีอนาคตไกล แต่ก็เป็นพื้นเมืองที่ชั่วร้ายมากที่สุดคนหนึ่ง เหตุที่คลิฟฟอร์ดกลัวเจฟฟรีย์เพราะเจฟฟรีย์มีลักษณะคล้ายกับโคโลเนล ฟินช็อนมากจนทำให้คลิฟฟอร์ดกลัวพฤติกรรมที่บรรพบุรุษกระทำเอาไว้จะตกทอดมาถึงตนเองตามคำสาปแช่งของมอล เจฟฟรีย์ในวันนั้นมีฐานะเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ วันหนึ่งเขามาหาคลิฟฟอร์ด การมาของเจฟฟรีย์ทำให้อาการกลัวของคลิฟฟอร์ดกำเริบ เฮปซิบาท์ต้องขอร้องให้เจฟฟรีย์กลับไป วิธีที่เฮปซิบาท์ได้นำมาช่วยให้คลิฟฟอร์ดคลายจากความกลัว คือ การอ่านหนังสือที่กล่าวถึงหุบเขาที่สวยงามและมีความสุข เพราะเธอรู้ว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเพิ่มความหวังให้กับชีวิตของคลิฟฟอร์ด ส่วนโพบีก็พาคลิฟฟอร์ดไปเดินเล่นในส่วนข้างบ้าน 7 จั่ว ซึ่งเป็นสวนดอกไม้ที่ปลูกมาตั้งแต่สมัยของอลิส ฟินช็อน (Alice Pyncheon) ปัจจุบันสวนแห่งนี้เป็นสถานที่พักผ่อนที่ไฮคราฟเป็นคนดูแลร่วมกับเวนเนอร์ (Venner) นอกจากนี้โพบียังพาคลิฟฟอร์ดมานั่งข้างหน้าต่างของบ้าน 7 จั่ว เพื่อให้เขาได้เห็นความรุ่งเรืองทางวัตถุของโลกภายนอก คลิฟฟอร์ดเริ่มมีพัฒนาการจากลักษณะกลัวแบบเด็กเล็กกลายมาเป็นผู้ใหญ่ที่เริ่มปรับตัวเข้ากับสังคมได้บ้าง เช่นเดียวกับโพบีการใช้ประโยชน์ในบ้านหลังนี้ทำให้เธอเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น เธอจึงตัดสินใจลากลับบ้านที่นิวอิงแลนด์ เพื่อจะกลับไปขออนุญาตพ่อและแม่มาอยู่ที่บ้าน 7 จั่วแห่งนี้อย่างถาวร หลังจากโพบีกลับไป การค้าของทางร้านก็ยิ่งแย่ลงไปอีก ทั้งนี้เพราะโพบีเป็นแม่ค้าที่เป็นมิตรกับลูกค้ามากกว่าเฮปซิบาท์ซึ่งทำหน้าที่ตั้งอยู่ตลอดเวลา

ในช่วงเวลาที่โพบีกลับบ้านนี้เอง เจฟฟรีย์เข้ามาตระรานเฮปซิบาท์กับคลิฟฟอร์ด ความขัดแย้งระหว่างเจฟฟรีย์กับคลิฟฟอร์ดเกิดมาจากลุงของพวกเขา คือ โวลด์ เจฟฟรีย์ ฟินช็อน (Old Jaffrey Pyncheon) ยกทรัพย์สินทั้งหมดให้กับเจฟฟรีย์ แทนที่จะเป็นของคลิฟฟอร์ด ความโศกเศร้าของคลิฟฟอร์ดทำให้ตัวเขามีจิตใจที่ไม่เป็นปกติ ในวันที่เจฟฟรีย์มาหาคลิฟฟอร์ดถึงห้องเมื่อเฮปซิบาท์เข้ามาคลิฟฟอร์ดก็พบว่าคลิฟฟอร์ดมีอาการตกใจเหมือนคนบ้า ส่วนเจฟฟรีย์นั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้ที่โคโลเนล ฟินช็อนเคยเสียดชีวิตมาก่อน คลิฟฟอร์ดตัดสินใจหนีออกจากบ้าน 7 จั่วโดยมี

เฮปซิบาร์ตก็เป็นเพื่อนไปด้วย พวกเขาเดินทางโดยทางรถไฟเข้าไปในเมือง การหนีเข้าไปในเมืองครั้งนี้เป็นการเข้าไปสู่กระแสของสังคมมนุษย์ คลิฟฟอร์ดและเฮปซิบาร์ตไม่คิดจะใช้ชีวิตแบบนี้มาก่อน ทุกอย่างของเขาทั้งคู่อิงเป็นสิ่งที่แปลกใหม่

เมื่อเจฟฟรีย์ ฟินช็อน นิ่งเก้าอี้ของโกลเดิล ฟินช็อน เขาก็ไม่สามารถจะจับตัวได้อีก เขา นั่งนิ่ง ตัวแข็ง และหน้าซีด ชายชาวอิตาเลียนคนหนึ่งสังเกตเห็นว่ามีกระดาษที่เขียนด้วยดินสอถูกหนังสือพิมพ์คลุมไว้อยู่ตรงประตู เป็นกระดาษของเจฟฟรีย์ที่กำหล่นเอาไว้ก่อนเข้าบ้าน เขาจึงสันนิษฐานว่าเจฟฟรีย์อาจจะเข้าไปในบ้าน 7 จั่ว เมื่อเวลาผ่านไปนานมาก เจฟฟรีย์ก็ยังไม่ออกมา ชายคนนั้นจึงแจ้งข่าวให้นายพลในเมืองมาดูเจฟฟรีย์ในบ้าน ในที่สุดก็พบว่าเจฟฟรีย์เป็นศพอยู่บนเก้าอี้ มีข่าวลือว่าเจฟฟรีย์ถูกฆาตกรรมเพราะจากการสันนิษฐานปรากฏว่าการตายของเจฟฟรีย์กับลุงเจฟฟรีย์มีลักษณะคล้ายกัน การตายของทั้งคู่อาจจะเป็นการกระทำของคลิฟฟอร์ดที่ต้องการได้บ้าน 7 จั่วคืนมา ช่วงเวลานี้เองโพลก็กลับมาที่บ้าน 7 จั่วพอดี เมื่อเชอกรับเรื่องทั้งหมด เธอไม่เชื่อว่าการฆาตกรรมเจฟฟรีย์จะเป็นฝีมือของคลิฟฟอร์ด

หลังจากเจฟฟรีย์ตาย เฮปซิบาร์ตและคลิฟฟอร์ดก็กลับมายังบ้าน 7 จั่วอีกครั้งหนึ่ง การหนีออกจากบ้านในครั้งนี้ทำให้ทั้งคู่เห็นโลกได้กว้างมากขึ้น และคิดว่าบ้าน 7 จั่วที่ตนอยู่เปรียบเป็นคุกอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามแม้ว่าคลิฟฟอร์ดจะมีอิสระเหมือนนักโทษที่ออกมาจากกรงขัง แต่เขาก็กลับไม่ชื่นชมความเจริญรุ่งเรืองในศตวรรษที่ 18 เพราะเขามีความเชื่อที่ว่ามนุษย์จะสร้างความสำเร็จให้กับโลกเพียงใด พระเจ้าเท่านั้นที่จะขีดชีวิตของมนุษย์ได้ (Predestination) เขาเริ่มรู้สึกว่าการหนีออกมาเป็นการกระทำที่ผิดพลาด เพราะเขาเชื่อว่าพระเจ้าได้ลิขิตให้เขาอยู่ในบ้านหลังนั้น ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจกลับบ้านอีกครั้งหนึ่ง

การกลับมายังบ้าน 7 จั่วในครั้งนี้ทั้งคู่มีฐานะที่เปลี่ยนไป พวกเขากลายเป็นคนร่ำรวยเพราะความเป็นจริงถูกเปิดเผยออกมาว่า เจฟฟรีย์เคยขโมยเงินของลุงเจฟฟรีย์ แต่เมื่อรู้ว่าลุงเจฟฟรีย์มาเห็นเข้าพอดี เขาเสียใจในการกระทำของเจฟฟรีย์มากจึงทำให้เส้นเลือดแตกและตายในเวลาต่อมา หลังจากนั้นเจฟฟรีย์ได้พบพิธีกรรมของลุงเจฟฟรีย์ที่ชกทรัพย์สินให้คลิฟฟอร์ด เจฟฟรีย์จึงทำให้เหมือนว่าลุงเจฟฟรีย์ตายเพราะการฆาตกรรมโดยคลิฟฟอร์ด ซึ่งไม่พอใจว่าลุงเจฟฟรีย์ชกทรัพย์สินให้เจฟฟรีย์ หลังจากเจฟฟรีย์ตาย คลิฟฟอร์ดจึงได้รับอิสระภาพและความสุขที่แท้จริง คลิฟฟอร์ดและเฮปซิบาร์ตย้ายออกจากบ้าน 7 จั่วเข้าไปอยู่ในเมือง

Ligeia

วรรณกรรมกอธิคของโปเรอ Ligeia เป็นเรื่องที่ตัวละครผู้เล่าพูดถึงผู้หญิงที่ชื่อลิเจีย

(Ligeia) ซึ่งเป็นคนรักของเขา ผู้เล่าบรรยายให้เห็นภาพของลิเจียในลักษณะที่คล้ายกับความสวยในอุดมคติ เป็นเทพธิดาในเทพนิยาย เป็นหญิงสาวในชุดโบราณและเป็นผู้หญิงที่เหมือนศิลปกรรมมากกว่าที่จะให้ความรู้สึกว่าเป็นมนุษย์จริง ๆ ความรู้สึกของตัวละครผู้เล่ามีต่อเธอเป็นความรู้สึกชวนฝัน (Romantic) ในแนวของเรื่องเหนือธรรมชาติเพราะหญิงคนนั้นตายไปแล้ว

ตัวละครผู้เล่าได้สัมผัสกับความตาย ในขณะที่ลิเจียล้มป่วยและกำลังจะตาย เขาพยายามจะเอาชนะความตายที่จะเกิดขึ้นกับเธอ ในที่สุดความตายก็เป็นฝ่ายชนะ หลังเที่ยงคืนลิเจียก็จากไป ก่อนหน้าที่เธอจะเสียชีวิตหลายวัน เธอได้เขียนกลอนบทหนึ่งเอาไว้ เป็นกลอนที่ทำให้ภาพความตายในลักษณะสับสน กล่าวคือ เธอเปรียบความตายเป็นนางฟ้าเทพธิดา เป็นศัตรูของชีวิตมนุษย์ และภูติผี เป็นต้น ผู้เล่าพยายามจะหนีจากความตายที่เขาได้เห็นจากลิเจีย เขาซื้อบ้านหลังใหม่ในประเทศอังกฤษ ซึ่งเคยเป็นโบสถ์เก่ามาก่อน และตั้งอยู่ในส่วนที่ไกลจากส่วนที่เจริญของอังกฤษมากที่สุด เขาพยายามจะหนีจากความรู้สึกกลัวในเรื่องความตาย และเขาต้องการเอาชนะพระเจ้าที่เป็นผู้นำความตายมาให้มนุษย์ เขาจึงไปฝังพม่าฝันและทำให้เกิดภาพฝัน

เขาคิดจะแต่งงานใหม่ จึงสร้างห้องนอนของเจ้าสาวคนใหม่ซึ่งตกแต่งตามสถาปัตยกรรมกอทิกผสมกับศิลปะแบบตะวันออก เขานำหีบศพโบราณที่กำด้วยหินแกรนิตสีดำของ กษัตริย์องค์หนึ่งมาตกแต่งห้องเจ้าสาว ปฏิมากรรมในห้องเป็นสิ่งที่ใช้ในงานศพทั้งนั้น เจ้าสาวคนใหม่ของเขาชื่อ เลดี้ โรว์นา ทรีวาเนียน ออฟ ทรีเมียน (Lady Rowena Trevanion, of Tremaine) การที่เขายังไม่ลืมลิเจียทำให้ชีวิตแต่งงานสำหรับเขาไม่สมบูรณ์แบบเหมือนเดิม ชีวิตการแต่งงานกลายเป็นนรกสำหรับเขา ภาพของโรว์นาในสายตาของเขาเหมือนกับปีศาจคนหนึ่ง เขาเริ่มคิดถึงลิเจียมากขึ้นและสับสนหนักขึ้น หลังจากแต่งงานกับโรว์นาได้ 2 เดือน ภรรยาคนใหม่ของเขาที่ล้มป่วยลงอย่างกะทันหันและกลายเป็นโรคเรื้อรัง ซึ่งมีอาการคาบเกี่ยวกับความเป็นความตายอย่างมาก เนื่องจากเขาเป็นผู้ที่เชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ จึงทำให้เขาคิดว่าเขาเห็นเงาของนางฟ้าออกจากร่างของเลดี้ โรว์นา หลังจากที่เขาพบกับเหตุการณ์ประหลาดในครั้งนี้อาการของภรรยาที่แยลงตามลำดับ ความวิตกกังวลในเรื่องความตายของโรว์นาทำให้เขาเกิดจินตนาการเชื่อมโยงระหว่างภาพการตายของลิเจีย และโรว์นาเข้าด้วยกัน เหตุการณ์ในช่วงนี้มีลักษณะกึ่งฝันกึ่งจริงระหว่างการมีชีวิตอยู่และความตายภายใต้บรรยากาศเคลิ้มฝัน ที่ให้จินตนาการแก่ผู้อ่าน กล่าวคือ เขาเห็นลิเจียซึ่งเป็นภรรยาคนก่อนที่ตายไปแล้วกลับมาสิงสู่ในร่างของโรว์นาก่อนที่จะเสียชีวิต

The Fall of the House of Usher

ตัวละครผู้เล่าไปที่บ้านของอาชเชอร์ (Usher) ซึ่งห่างไกลและลึกลับ ตอนเย็นวันหนึ่ง

ในฤดูใบไม้ร่วง ความรู้สึกที่ผู้เล่ามีต่อบ้านของอาชเชอร์ในครั้งแรก คือบ้านหลังนี้ไม่ได้ให้ความน่า
รื่นรมย์เลย ธรรมชาติโดยรอบยิ่งเพิ่มความรู้สึกอึดอัด น่ากลัวและอ้างว้างโดดเดี่ยว เมื่อเขาขึ้นมา
ไปที่หน้าผาสูง เขามองเห็นทะเลสาบกลางหุบเขามีสีด้าและคุ่น่ากลัว ภาพของหญ้าแห้ง ดอกไม้
และหน้าตาของตึกที่เปรียบเหมือนตาของมนุษย์ที่จ้องมองเขาตลอดเวลาทำให้เขาเกิดความรู้สึก
ไม่ปลอดภัย นอกจากนี้เขายังได้กลิ่นอายของภูติผีจากบ้านหลังนี้ ตัวละครผู้เล่าเรื่องต้องมาพักใน
บ้านหลังนี้เพราะคำเชิญของอาชเชอร์ พวกเขา 2 คนเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เด็ก ทั้งคู่พบกันครั้ง
สุดท้ายหลายเดือนก่อน จนกระทั่งอาชเชอร์ส่งจดหมายเล่าเรื่องอาการทางประสาทของเขาให้
ตัวละครผู้เล่าฟัง อาชเชอร์บอกถึงความรู้สึกเจ็บป่วยทางร่างกาย ซึ่งเกิดมาจากความผิดปกติ
ของจิตใจที่ได้รับการบีบคั้นอย่างมาก ตัวละครผู้เล่าจึงเดินทางมายังบ้านของอาชเชอร์โดยหวังว่า
จะได้พบและพูดคุยกับอาชเชอร์ ซึ่งจะทำการโรยประสาทของเพื่อนดีขึ้น

แม้อาชเชอร์จะเป็นเพื่อนในวัยเด็กของตัวละครผู้เล่า แต่เขาก็ไม่เคยรู้จักอาชเชอร์
อย่างแท้จริงเพราะอาชเชอร์เป็นคนเก็บขี้นม ตระกูลของอาชเชอร์เป็นตระกูลใหญ่ที่สืบตระกูลมา
หลายศตวรรษ เป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับกันดีในอดีต ตระกูลของอาชเชอร์นับถือ
ศาสนาคริสต์นิกายออร์ทอด็อกซ์ (Orthodox) อย่างเคร่งครัดและเป็นตระกูลที่ประกอบอาชีพทำ
มาก อีกทั้งยังเชี่ยวชาญศาสตร์ทางดนตรีอีกด้วย ความยิ่งใหญ่ของบ้านที่อาชเชอร์อาศัยอยู่ยังคง
เป็นร่องรอยของความยิ่งใหญ่ในอดีตได้เป็นอย่างดี ความยิ่งใหญ่เหล่านี้ค่อยๆ ลดลง จนมาถึงรุ่น
ของอาชเชอร์ก็ได้สูญสิ้นไปในที่สุด แต่ความยิ่งใหญ่ในอดีตยังคงมีอิทธิพลอย่างสูงกับคนที่อยู่ร่วมสมัย
เดียวกับอาชเชอร์ พวกเขาชื่นชมสถานที่มั่งคั่งสถานภาพของอาชเชอร์คิดว่าอาชเชอร์เป็นคนชั้นชั้น
สูงในสมัยก่อน

อาชเชอร์อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวแทนของอดีตยุคกลาง ซึ่งเป็นยุคที่ตระกูลของเขา
รุ่งเรืองมาก อาชเชอร์อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้กับน้องสาวและคนใช้อีก 1 คนเท่านั้น บ้านของ
อาชเชอร์มีลักษณะเก่าแก่ หลังคาทรงแหลมสร้างมาจากไม้ โครงของหลังคามีลักษณะทึบไม้ได้
สัมผัสกับอากาศด้านนอก บ้านมีสีซีดจาง มีตะไคร่น้ำขึ้นตามผนังด้านนอก มีโคมไฟแขวนมูมห้อยตาม
เพดาน ส่วนต่าง ๆ ของบ้านยังไม่มีส่วนใดแตกสลาย บ้านของอาชเชอร์เปรียบเหมือนโลกที่
อาชเชอร์ต้องใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว ถูกตัดขาดจากโลกของความเป็นจริงภายนอก การโดดเดี่ยว
ตัวละครในสภาพเช่นนี้มีผลทำให้ตัวละครเกิดอาการทางจิต และต้องการความช่วยเหลือจากเพื่อน
อย่างรีบด่วน บรรยากาศของบ้านที่หม่นหมองกดดันให้ตัวละครมีจุดจบของชีวิตที่น่าสงสาร และมีผล
ต่อการเจริญทางร่างกายและพฤติกรรม ในอดีตอาชเชอร์ที่มีลักษณะภายนอกเป็นคนผิวขาว ดวงตา
โตลึกใส ปากบาง คางได้รูป หนามบางและนุ่ม แต่ในปัจจุบันเขากลายเป็นซากศพเดินได้ คาเป็น
วาวแปลก ๆ สร้างความน่าตกใจและความน่ากลัวให้กับผู้พบเห็น ผมมีสีเงินและยุ่งเหยิง อีกทั้ง
พฤติกรรมที่แสดงออกมีลักษณะของคนเป็นโรคจิตโรยประสาท ตัวละครผู้เล่าสังเกตอาการป่วยของ

อาชเชอร์ว่าเขามีอาการตื่นกลัวอยู่ตลอดเวลาและเพิ่มมากขึ้นเมื่อน้องสาวคือมาเดลิน (Madeline) ล้มป่วยลง ตัวอาชเชอร์เป็นคนที่รับรู้ในสิ่งต่าง ๆ ได้เร็วมากจึงทำให้เขาเกิดความวิตกกังวลในเรื่องความตายที่ใกล้ตัวเขามากขึ้น ทั้งนี้เพราะความเชื่อที่ว่าคนที่เปื้อนผาแฝดสามารถสื่อสารความรู้สึกนึกคิดต่อกันได้ เมื่อคนหนึ่งมีสภาพร่างกายบอบสลายทำให้สภาพร่างกายของอีกคนหนึ่งเริ่มเปลี่ยนสภาพใกล้กับความตายมากขึ้น แต่ถ้าพิจารณาถึงความรู้สึกทางใจ การที่อาชเชอร์มีสภาพเช่นนี้เพราะความสัมพันธ์ทางใจและความสำคัญของน้องสาวที่เป็นทั้งเพื่อนและญาติสนิทคนเดียวในชีวิตของเขา เมื่อน้องสาวเสียชีวิตสายสัมพันธ์ของผาแฝด และความอาทรที่อาชเชอร์มีต่อน้องเขา ทำให้สภาพร่างกายของเขาเริ่มเปลี่ยนไปในลักษณะที่ใกล้เคียงกับคนตายมากขึ้น อาชเชอร์ตระหนักถึงความตาย และปรารถนาที่จะใช้ชีวิตหลังความตายร่วมกับน้องสาวของเขาในหลุมฝังศพ เมื่อน้องสาวของเขาเสียชีวิต เขาจึงไม่ได้ขังสกรูปิดโรงศพอย่างแน่นหนาเหมือนเช่นการฝังศพรายอื่นอื่น เขานำโรงศพของมาเดลินไปไว้ในห้องใต้ดินและปิดประตูเหล็กกันเอาไว้อีกหนึ่งห้อง

หลายวันต่อมาผู้เล่าสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงทางจิตของอาชเชอร์ซึ่งเริ่มผิดปกติมากขึ้น ท่าทางเดิม ๆ ของเขาเริ่มเปลี่ยนไป แวตตาของเขาเหมือนกับแวตตาของปีศาจ ซึ่งไม่มีความวาวของตาเหลืออยู่เลย เขาเริ่มได้ยินเสียงจากจินตนาการของตัวเอง ซึ่งกลายเป็นสิ่งที่สร้างความกลัวให้กับเขามากขึ้น หลังจากที่มาเดลินเสียชีวิตได้ 7 วัน เขามีอาการตื่นกลัวและมีอาการตกใจ เสียใจสลบกันไป ในคืนนั้นเป็นคืนที่มีลมพายุหมุน ผู้เล่าเรื่องได้อ่านวรรณกรรมเรื่อง Mad Trist ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับความผิดปกติทางจิตใจ ซึ่งผู้เล่าคิดว่าเป็นหนังสือที่ใกล้มือที่สุดและเป็นหนังสือที่อาจทำให้อาชเชอร์เข้าใจสภาพของตนเองได้มากขึ้น เหตุการณ์ในเรื่องสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในบ้านของอาชเชอร์อย่างนึกไม่ถึง อาชเชอร์มีอาการตื่นกลัวมากยิ่งขึ้น เขาได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากห้องใต้ดิน เสียงผาโลงของน้องสาวของตนเองเปิดออก และเขอพยพยามที่จะเลื่อนที่กันประตูซึ่งทำด้วยเหล็ก เขาร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด เสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้ประตูห้องที่ผู้เล่าและอาชเชอร์นั่งอยู่ อาชเชอร์จินตนาการเห็นภาพของมาเดลินอยู่ในชุดสีขาวและมีเลือดไหลโครมตัว หลังจากนั้นเขาก็ตายตามมาเดลิน การตายของอาชเชอร์เป็นการตายที่เกิดมาจากรู้สึกร่วมกันของเขาและน้องสาวผาแฝดของเขา ตัวละครผู้เล่าเห็นอาชเชอร์เสียชีวิตต่อหน้าตนจึงเกิดความกลัวและรีบหนีออกมาจากปราสาทของอาชเชอร์ทันที แม้ว่าข้างนอกจะมีพายุกระหน่ำ แต่เขาก็ตัดสินใจขี้นมาผาพายุออกมา เมื่อเขาบังคับม้าผ่านทางเก่า ๆ เขาก็เห็นแสงประหลาดจากบ้านของอาชเชอร์ แสงของพระจันทร์เป็นแสงสีเลือดเงาของสรวงสิ่งอยู่ข้างหลังของเขา ซึ่งทำให้เขาเห็นว่าม็รอยแตกจากหลังคาของปราสาทเป็นรอยคดเคี้ยวเป็นรูปก้างปลาจนถึงฐานบ้าน รอยแตกเริ่มขยายมากขึ้น มีลมหมุนเกิดขึ้นอย่างรุนแรง บ้านระเบิดออกจากกัน พื้นดินยุบลงกลายเป็นส่วนหนึ่งของแอ่งน้ำจากทะเลสาบด้านหลังบ้านของอาชเชอร์

The Black cat

เหตุการณ์ในเรื่อง The Black Cat เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ผู้เล่าเรื่องเป็นคนรักสัตว์เลี้ยงมาก เขาโศกเศร้ามากที่แต่งงานกับผู้หญิงที่รักสัตว์เหมือนกับเขา ทั้งคู่เลี้ยงสัตว์หลายชนิด ทั้งนก ปลาทอง สุนัข ลูกลิงและแมว แมวที่เขารักเป็นแมว ชื่อ ปลูโต (Pluto) ซึ่งเป็นแมวที่ตัวโตเป็นพิเศษกว่าแมวตัวอื่น ๆ ปลูโตมีขนสีดำ เป็นสัตว์ที่สวยงาม และเป็นแมวตัวโปรดของเขา ปลูโตมีนิสัยประจบประแจงและต้องการแสดงความรักต่อเจ้านายของตน จึงพยายามตามตัวละครผู้เล่าไปทุกหนทุกแห่ง ผู้เล่ามีความเชื่อเรื่องแมวขนสีดำว่าเป็นพ่อมดที่เปลี่ยนรูปของตนมาสู่ร่างของสัตว์

วันหนึ่งตัวละครผู้เล่าเนมามาจากในเมือง เมื่อเขามาถึงบ้านเขาสังเกตว่า ปลูโตพยายามหนีห่างเขา เขาจับปลูโตเอาไว้ แต่ปลูโตกลับกัดเขา เขาเกิดความโมโหจึงฆ่าปลูโตอย่างเหี้ยมโหดโดยใช้มีดกรีดหน้าอกของปลูโตขึ้นมาจากคอ และควักเอาตาข้างหนึ่งของปลูโตออกจากเขี้ยว พอเขาสร้างเมาเขารู้สึกผิด เขาจึงดื่มสุรามากขึ้นเพื่อให้ลืมความผิดของตนเอง เขากลายเป็นคนวิเมาและเมื่อเขาอยู่ในอาการเมาเขาเห็นปลูโตฟื้นจากความตาย ตาข้างหนึ่งของมันหลุดออกจากเขี้ยว ปลูโตจะเดินทั่วบ้าน และเข้ามาใกล้ตัวเขา เขาเกิดความละอายในการทำบาป และเกิดความต้องการที่จะล้างบาป เขาจึงนำซากแมวปลูโตที่ตายแล้วไปแขวนคอไว้ใต้ต้นไม้โดยคิดว่าเป็นการกระทำที่ตอบแทนความรักที่แมวมอบให้เขา และเป็นการประกาศความผิดเพื่อให้พระเจ้าอภัยโทษให้เขา ในคืนนั้นปรากฏว่าเกิดไฟไหม้บ้านของเขา คนในครอบครัวของเขารอดตาย แต่ครอบครัวของเขามีฐานะล้มละลายจึงต้องย้ายไปอยู่ในห้องใต้ดินของตึกเก่า ๆ หลังหนึ่ง แต่ก่อนที่ไฟจะไหม้บ้านของเขา 1 วันได้เกิดเหตุการณ์ประหลาดในบ้านของเขาก็คือ กำแพงกั้นห้องกลางบ้านของเขาพังครืนลงมา และในขณะนั้นไฟไหม้เขาเห็นภาพของแมวยักษ์คล้ายรูปปั้นขนาดใหญ่พร้อมเชือกที่รัดคอแมวปรากฏขึ้นมา

แม้เหตุการณ์จะเกิดขึ้นหลายเดือน แต่เขาก็ไม่สามารถจะลบภาพของปีศาจแมวได้ คืนหนึ่งเขาก็พบแมวตัวหนึ่งอยู่บนถ้ำเหล่าเก่า ๆ เป็นแมวขนสีดำตัวเท่ากับปลูโต แต่ที่แปลกไปจากปลูโต คือ แมวตัวนี้มีขนสีขาวคลุมบริเวณหน้าอก แมวตัวนี้ตามเขามาที่บ้านและทำตัวคุ้นเคยกับบ้านและภรรยาของเขามาก เขารู้สึกเกลียดแมวตัวนี้มาก แต่แทนที่เขาจะทำร้ายแมวตัวนี้ เขาพยายามจะหนีแมวตัวนี้เพราะความรู้สึกผิดบาปที่ตนทำไว้ในอดีต ความรู้สึกที่ว่าตนกระทำผิดทำให้เขากลัวที่จะกระทำผิดในลักษณะที่คล้ายกันอีก และเมื่อเขาสังเกตว่าแมวตัวนี้มีตาข้างเดียวและมีพฤติกรรมเช่นเดียวกับปลูโต คือ ชอบตามเขาตลอดเวลา เขายังไม่กล้าทำอะไรและเกิดความรู้สึกผิดและกลัวแมวตัวนี้มากขึ้น แต่ยิ่งเขากลัวมากขึ้นเท่าไร แมวตัวนี้ก็ติดตามเขาตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งในความคิดและความฝัน ความกลัวบาปทำให้เขาเกิดแรงกดดัน

ภายในใจที่มากขึ้นเรื่อย ๆ จนควบคุมความโกรธของคนไม่ได้ เขาจึงคว้าขวานฟันแมวดำนั้น ทรราชของเขาเห็นเข้าจึงรีบเข้ามาห้าม เขาจึงฆ่าทรราชของเขา และนำศพของทรราชฝังไว้ใน กำแพงเหมือนวิธีการของพวกพระในสมัยกลางที่ใช้วิธีเดียวกันนี้กับเหยื่อที่คนฆ่า เขาเอาอิฐจาก ผนังที่เศษเป็นปล่องไฟออก แล้วนำศพไปซ่อนไว้ที่นั่น เขารู้สึกชื่นชมกับความฉลาดของตนเองมาก

หลังจากเขาได้ซ่อนศพทรราช เขาก็ตามล่าแมวดำนั้น เวลาผ่านไป 3 วันนับตั้งแต่เขา ซ่อนศพทรราช เขาก็ยังหาแมวไม่พบ ในวันที่ 4 ตำรวจมาหาเขาที่บ้านเพื่อขอค้นบ้านของเขา เพราะมีเพื่อนบ้านได้กลิ่นเหม็นเน่าจากบ้านของเขา ตำรวจค้นบ้านอย่างละเอียดทุกซอกทุกมุม ตลอดเวลาที่ตำรวจค้นในบ้านของเขา เขามีอาการสั่นด้วยความกลัวตลอดเวลา แต่หลังจากที่ ตำรวจขอลากลับเพราะไม่พบหลักฐานใด ๆ เขาเผลอพูดถึงความแข็งแกร่งของกำแพง และความเก่งของตนในการอำพรางศพของทรราช โดยที่ตัวเขาเองไม่ได้ตั้งใจจะพูดสิ่งนั้นเลย การ ที่เขาสารภาพออกมาเช่นนั้นเป็นเพราะความผิดและบาปกรรมที่เขาได้กระทำลงไป กระตุ้นให้ เขาสารภาพการกระทำความผิดของตนเอง ในที่สุดตำรวจก็พบศพทรราชของเขาซึ่งอยู่ในสภาพ เน่าเปื่อย บนศีรษะของศพทรราช มีแมวดำนั้นนั่งอยู่ เขาถูกตำรวจจับและตัดสินประหารชีวิต ด้วยการแขวนคอ

A Descent into the Maelström

A Descent into the Maelström เป็นเรื่องที่พูดถึงความลึกลับของธรรมชาติ เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่พระเจ้าได้สร้างขึ้น เนื้อหาของเรื่องเป็นการเดินทางของนักเดินทางกลุ่มหนึ่ง ที่รอดตายมาอย่างหวุดหวิดกับเหตุการณ์ที่เรียกว่าเมลสโตรม ("Maelström") ผู้เล่าเรื่องได้รับ ฟังเรื่องเล่าจากชายแก่คนหนึ่งในกลุ่มนักเดินทางนี้ เรื่องราวนี้เกิดขึ้นที่ชายฝั่งนอร์วีเจียน (Norwegian) ในแลตติจูดที่ 68 ในเขตของนอร์ดแลนด์ (Nordland) อยู่ในจังหวัดโลโฟเดน (Lofoden) สถานที่ทั้งหมดที่ไปกล่าวถึงในเรื่องสั้นเรื่องนี้เป็นสถานที่ที่สมมุติ เพราะเกาะกลาง ทะเลที่ไปได้บรรยายไว้อย่างละเอียดไม่ปรากฏในแผนที่ทางภูมิศาสตร์เลข โปบบรรยายสถานที่โดย อาศัยหลักทางภูมิศาสตร์ผสมผสานไปกับจินตนาการของเขา ตัวละครซึ่งเป็นชายแก่บรรยาย ว่าทะเลในแถบนี้มีความขุ่นลงของน้ำทะเลที่แปลกประหลาด บางครั้งคลื่นก็จะสงบราบเรียบ แต่ใน บางครั้งก็จะมีพายุโหมกระหน่ำ เกาะกลางทะเลที่ชื่อว่ามอสโค (Moskoe) เป็นสถานที่สำคัญที่ ทำให้เกิดพายุประหลาดนี้ เขาพร้อมกับพรรคพวก 3 คนข้ามเกาะเล็กเกาะน้อยในเวลา 14 นาทีภา พวกเขาได้ปลาามากกว่าทุกครั้ง ประมาณหนึ่งทุ่มพวกเขามุ่งตรงจะกลับบ้าน กระแสลมยังคงปกติ ทุกอย่าง แต่มีสิ่งผิดปกติที่ชายแก่รู้สึกโดยประสาทสัมผัสของตน คือ เขารู้สึกกระวนกระวายใจโดย

ไม่ทราบสาเหตุว่าเป็นเพราะเหตุใด สักครู่ท้องฟ้าตรงเส้นขอบฟ้าเป็นสีแดง ลมหยุดพัด เรือหยุดนิ่งไม่สามารถจะไปไหนได้ ภายในเวลาไม่ถึงนาทีทุกอย่างก็มืดสนิท เกิดพายุที่มีความรุนแรงอย่างบ้าคลั่ง ทุกอย่างขึ้นอยู่กับชะตากรรม เรือที่อยู่บนคลื่นที่เคลื่อนตัวขึ้นและลงในระดับสูงมากทำให้ชายแก่รู้สึกเหมือนกับคนป่วย คลื่นซัดเรือให้แล่นไปอย่างรวดเร็ว เรือเข้าไปในบริเวณที่เป็นหลุมลึกของทะเล เหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นคือ เรือลอยอยู่ได้โดยไม่จมน้ำทะเล ลำเรือขนานอยู่บนน้ำวนทางขวาและขอบมหาสมุทรทางซ้าย ชายแก่คิดว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้เป็นเหตุการณ์ที่ประหลาดซึ่งเกิดมาจากพลังของพระเจ้า เรือของเขาไปแขวนอยู่บนปล่องหลุมทะเลลึก ชายแก่มองไปใต้ทะเล เขาเห็นซากเรือของชาวคัทซ์ที่จมอยู่ที่นั่น มีเศษไม้เกลื่อนเป็นบริเวณกว้าง วัตถุบางชิ้นแหลกละเอียดจนแยกไม่ได้ว่าวัตถุชิ้นนี้เป็นอะไร ชายแก่สามารถรอดตายได้อย่างปาฏิหาริย์

โปได้ให้คำตอบของเหตุการณ์มหัศจรรย์นี้โดยอาศัยหลักการทางวิทยาศาสตร์ เขาอธิบายว่า ขณะที่เรือถูกหมุนอยู่บนคลื่นมหาสมุทรแต่ไม่ได้จมนั้นเพราะว่าของขึ้นใหญ่มากเท่าใดจึงจมนั้นมากเท่านั้น ของ 2 ชิ้นที่มีความกว้างเท่ากัน ถ้าชิ้นหนึ่งเป็นรูปทรงกลมอีกชิ้นหนึ่งเป็นรูปทรงกระบอก ชิ้นที่เป็นรูปทรงกลมจะจมนเร็วกว่า ส่วนชิ้นที่เป็นรูปทรงกระบอกจะจมนช้ากว่า โปไม่ได้อธิบายอย่างชัดเจนมากนัก แต่ตามหลักการที่โปให้มาคำตอบสำหรับเรื่องนี้คงจะมีแนวทางให้ตีความ 2 แนวทาง กล่าวคือแนวทางแรกเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ที่เกิดจากพระเจ้า แนวทางที่สองตามหลักการข้างต้นสันนิษฐานได้ว่าเป็นเพราะว่าเรือมีรูปร่างยาวรีใกล้เคียงกับวัตถุทรงกระบอก และอาจจะมีน้ำหนักไม่มากนัก ประกอบกับลมพายุหยุดในช่วงที่ใกล้จะจมนทำให้เรือยังลอยอยู่ได้โดยไม่จมนลงใต้ทะเลเช่นเรือลำอื่น

The Pit and the Pendulum

ในวรรณกรรมกอธิคของโปอีกเรื่องคือ The Pit and the Pendulum ได้บรรยายถึงนักโทษผู้หนึ่งที่ถูกรังคูกและถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยเครื่องประหารชีวิตคล้ายลูกตุ้มบอกเวลา เนื้อหาแสดงให้เห็นการมีชีวิตอยู่ (Live) และความตาย (Death) ซึ่งเป็นภาพที่น่ากลัวตลอดเวลา การนำเสนอเน้นภาพจินตนาการของตัวผู้เล่าซึ่งเป็นนักโทษประหารสลัดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ ในช่วงเวลานั้น

ตัวผู้เล่าถูกจองจำในคุกใต้ดินซึ่งเป็นคุกหินชื่อโทเลโด (Toledo) เป็นคุกมืดที่พอจะมีแสงเข้าไปได้บ้าง เขาต้องการประหารชีวิตหลายเดือนและมองไม่เห็นทางรอดจากคุกแห่งนี้ คุกโทเลโดเป็นคุกที่แข็งแรงและมีการร่ำลือกันว่าในคุกแห่งนี้มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นเสมอ ตัวผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครที่มีความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติอยู่แล้ว จึงเกิดจินตนาการในเรื่องความ

ดาซออย่างน่ากลัว

สภาพของคุณที่ตัวละครพยายามจะบรรยายโดยใช้วิธีการต่างๆ นานา เพื่อจะวัดขนาดของคุณและสิ่งที่อยู่ในคุณเหล่านั้นแสดงให้เห็นความช่างสังเกต ความเป็นผู้รอบรู้ และความละเอียดในตัวเขา การวัดขนาดของคุณในครั้งแรกเขาพยายามจะกางแขนออกและฉีกเอาปลายผ้าจากเสื้อผ้าของเขาชกไว้ในร่องกำแพงเริ่มวัดระยะทางโดยเวียนจากมุมขวา เขาพบว่าคุณมีขนาดเล็ก พนักกึ่งชันและลื่น เขาค่อย ๆ ก้าวทีละก้าว บางทีก็ล้มล้ม เขาอยู่ในสภาพเห็นดเห็นน้อยและหลับไป พอตื่นขึ้นมา เขาก็เหยียดแขนตรงและพบกับชนมบังก้อนหนึ่ง พร้อมกับน้ำเหลืองหนึ่ง หลังจากเขากินและดื่มอย่างรวดเร็ว เขาก็สำรวจคุณใหม่ ในครั้งนี้เขาคำนวณจากจำนวนก้าวของเขาและคิดว่าคุณน่าจะมีขนาด 50 หลาและมีเหลี่ยมมีมุมมากมายจนคาดการณ์ไม่ได้ว่าคุณมีรูปทรงเช่นใด เขาสำรวจพนักและพบว่าบริเวณพนักหลุมกลม ๆ เขาหาก้อนหินขว้างลงไป 2-3 วินาทีต่อมาเขาก็ได้ยินเสียงหินกระทบน้ำ ในเวลาเดียวกันที่มีคนเปิดประตูเหนือศีรษะของเขา เขาจึงทราบบว่าคุณนี้เป็นลูกใต้ดิน เขาคิดจะฆ่าตัวตายโดยการกระโดดหลุมนั้นแต่เขาก็ไม่กล้า เขาหลับอีกหลายชั่วโมงและตื่นมาก็พบกับชนมบังและน้ำ หลังจากที่เขาทานน้ำ เขาก็หลับสนิทเหมือนดาซ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะน้ำที่เขาทานอาจจะมีส่วนผสมของฮากล่อมประสาท หลังจากนั้นเขาก็เกิดจินตนาการต่าง ๆ มากมาย

เขาสำรวจคุณใหม่และสามารถบอกได้ว่า คุณเป็นรูปร่างสี่เหลี่ยม พนักเหมือนจะเป็นเหล็กหรือโลหะแผ่นใหญ่ ๆ ตรงกลางมีหลุมกลม ๆ ผนังสี่ด้านถูกทาสีไว้อย่างหนา ๆ บรรยากาศในคุกคล้ายกับการฝังศพของพวกพระ ซึ่งคุณเหล่านี้เป็นลูกที่พวกพระคิดขึ้นในสมัยที่พวกเขายังเรืองอำนาจ ภาพที่ทาสีตามผนังเป็นรูปร่างของปีศาจในรูปแบบของการขู่เข็ญ เป็นภาพสี่โครงและภาพที่สร้างความหวาดกลัวเต็มผนัง ลายเส้นของปีศาจยังคงอยู่บ้าง แต่สีที่ทาสีเหมือนจะจางและเลอะเลือนเต็มที่เพราะอากาศที่ชื้น เขาพบว่าตัวเองถูกมัดไว้ด้วยสายรอบตัวม้าบนแท่นไม้เตี้ย ๆ เขามองขึ้นไปด้านบนพบกับลูกค้อนนาฬิกาขนาดใหญ่เคลื่อนตัวเป็นจังหวะสั้น ๆ ซ้ำ ๆ ลูกค้อนในที่นี้มีความหมายหลายนัย กล่าวคือ เป็นทั้งภาพจินตนาการของลูกค้อนนาฬิกาและเป็นดาบโค้งที่ประหารชีวิตของเขา

การบรรยายของโปไม่ได้กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่านักโทษผู้นี้ตายด้วยการประหารชีวิตหรือไม่ แต่โปเน้นในเรื่องของการตระหนักถึงความเป็นจริงของชีวิตในเรื่องเกี่ยวกับความตาย การเผชิญหน้ากับความตายทำให้นักโทษผู้นี้จำต้องเข้าใจสภาพของตนเอง และต้องกลายเป็นผู้ยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และหลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวเขาก็เป็นอิสระจากพันธนาการทางโลกทั้งปวง อิศระภาพของโปกี้สามารถตีความได้ 2 ประเด็น คือ หลังจากที่เขาคายแล้วเขาก็พ้นจากความทุกข์ทั้งปวง และอิศระภาพที่มีทหารฝรั่งเสสบุกเข้ามายังคุกเทเลอโด และช่วยชีวิตของเขาไว้ได้ ในสงครามผู้มีอำนาจเหนือกว่าย่อมเป็นฝ่ายถูกต้อง เหตุการณ์กลับกลายเป็นว่าเขาเป็นฝ่าย

ได้รับชัยชนะในสงคราม โปค่อนข้างจะต่อต้านสงครามเป็นอย่างมาก สงครามสำหรับเขาเป็นเรื่องไร้สาระ (Absurdity) ของมนุษย์

The Tell-Tale Heart

ถ้าพิจารณาลักษณะภายนอกของตัวละครผู้เล่าในเรื่อง The Tell-Tale Heart ของ โป เขาเหมือนคนปกติทุกอย่าง แต่เมื่อเขาได้ฆ่าชายแก่ตาบอด เขารู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่ได้เกิดขึ้นกับเขา กล่าวคือ เขารู้สึกชอบการฆาตกรรมคนแก่และชอบการอำพรางศพเหมือนการเล่นซ่อนหา โปให้ข้อสังเกตว่าความกลัวในเรื่องความตายเป็นสิ่งที่อยู่ในจิตใจส่วนที่ลึกที่สุดของมนุษย์ทุกคน แม้แต่ผู้ที่กระทำการฆาตกรรมผู้อื่นก็จะหนีไม่พ้นสัญชาตญาณในข้อนี้ ตัวละครผู้เล่าพยายามปรับให้ตนเองเคยชินกับความตาย โดยการหาประสบการณ์ในการฆ่าผู้อื่น เหตุผลที่เขาเลือกเหยื่อในการฆาตกรรมเป็นชายแก่อาจจะเป็นเพราะว่า คนแก่เป็นคนที่ใกล้จะตายอยู่แล้ว การฆ่าคนแก่จึงเหมือนกับการช่วยคนแก่ให้ก้าวไปสู่ขั้นตอนสุดท้ายของการสิ้นสุดชีวิตได้เร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งความรู้สึกผิดบาปในการฆาตกรรมชายแก่ย่อมน้อยกว่าการฆาตกรรมชายหนุ่มที่ยังมีชีวิตอีกยาวไกล ก่อนที่เขาจะฆาตกรรมคนแก่ เขาจะปฏิบัติตนตามปกติ และจะปฏิบัติต่อชายแก่ที่เขาคิดจะฆ่าเป็นอย่างดี ประมาณ 1 อาทิตย์ก่อนที่เขาจะลงมือฆาตกรรม การฆาตกรรมเป็นไปอย่างช้า ๆ และเปรี๊ยะเหมือนงานศิลปะชิ้นหนึ่งที่ผู้ชมมองเห็นเป็นสิ่งที่สวยงาม เขาใช้วิธีการอำพรางศพโดยการหั่นศพออกเป็นชิ้น ๆ แยกส่วนหัว แขนและขาออกจากกันเพื่อไม่ให้คนอื่นจำได้ หลังจากนั้นเขาก็นำศพไปซ่อนไว้ในพนักห้องซึ่งทำมาจากไม้ซีก

ในช่วงที่ตัวละครผู้เล่าทำการฆาตกรรมชายแก่ เพื่อนบ้านของเขาได้ยินเสียงกรีดร้องของชายแก่ พวกเขาจึงนำความไปแจ้งกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงมาตรวจค้นหลักฐานการฆาตกรรมในวันรุ่งขึ้น ตอนแรกเขาพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยไม่มีอาการพิรุธใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักครู่เขาก็เกิดอาการประหลาด เขาปวดศีรษะและรู้สึกว่ามีความเสี่ยงก้องในหู เขาพยายามพูดเสียงดังขึ้นเพื่อกลบเสียงที่เขาได้ยิน แต่เสียงนั้นกลับชัดเจนมากขึ้น ๆ จนกระทั่งเขารู้สึกว่าเสียงนั้นไม่ได้มาจากเสียงในหูของเขา แต่เป็นเสียงจากภายนอกซึ่งมีเขาได้ยินเพียงคนเดียว เขาจึงพูดเรื่องอื่น ๆ เพื่อจะกลบเสียงที่ดังมาจากภายนอกเหล่านั้น พฤติกรรมของเขาทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสงสัย เจ้าหน้าที่ตำรวจจับเขาเยาะท่าทางประหลาดของเขา เขาเกิดความรู้สึกทนไม่ได้ที่มีคนมาเยาะเย้ยตัวเขา และมีเสียงรบกวนเขาตลอดเวลา เขากรีดร้องและสารภาพความจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมด เสียงที่เขาได้ยิน คือ เสียงที่อยู่ในมโนธรรมของเขาเพราะหลังจากที่เขาสารภาพความผิด เสียงนั้นก็หายไป

ประวัติผู้เขียน

นางสาว จารุกัญญา เรือนคำ เกิดวันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2511 ที่จังหวัดเชียงใหม่ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีมนุษยศาสตร์บัณฑิต สาขาวรรณคดีอังกฤษ ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในปีการศึกษา 2532 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ เมื่อ พ.ศ. 2533

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย